

FOTBAL

S-A ÎNTÂMPLAT... MÎINE

REPORTAJ - FANTEZIE LA TERMINAREA CAMPIONATULUI 1965 - 1966

CONSTANTIN:

„Trăiesc febra
de start
ca acum
10 ani!”

(INTERVIUL ÎN PAG. 12)

SUCCES LA ZAGREB!

apid — Mladost Zagreb 3 — 1

RIGOROVICI ATACĂ DECISIV
ÎN PASA LUI DRĂGAN

HOCHEI PE GHEAȚĂ

Imagini de la
CAMPIONATUL
MONDIAL

RUGBI

GRIVIȚA ROȘIE
VREA SĂ FIE DIN NOU
CAMPIOANĂ!

VOLEI

ȘTIINȚA GALAȚI
după turneul
de la Paris

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE
CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 5 (172) MARTIE 1966 • Anul XIX

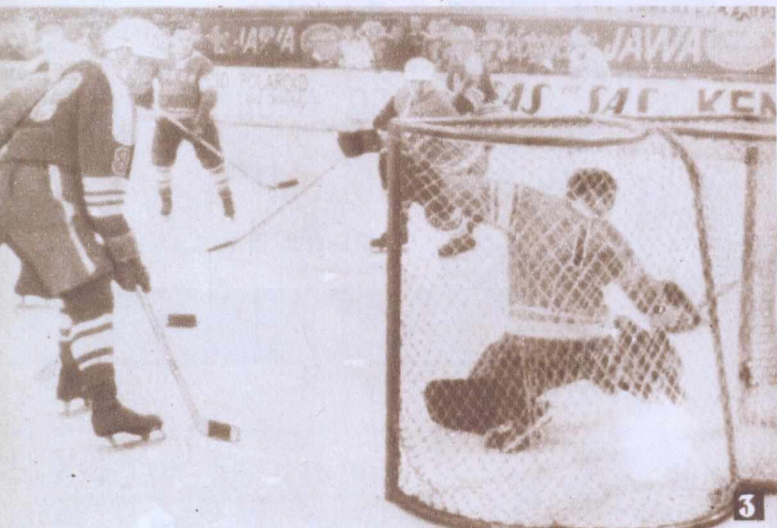
Foto
cronica

**CAMPIONATUL
MONDIAL
DE HOCHEI
PE GHEAȚĂ**

Dintre fotografiile sosite prin telefoto de la Ljubljana și Zagreb, orașele în care s-au desfășurat meciurile campionatului mondial de hochei ale grupelor A și B, am ales trei ilustrații pe care vi le prezentăm alăturat.

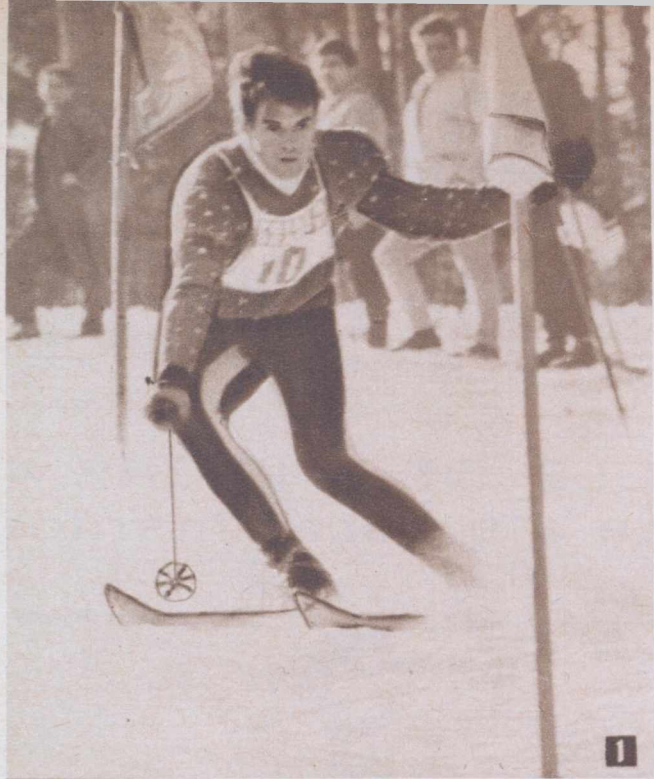
Primele două vă înfățișează aspecte de la întâlnirile hocheiștilor noștri cu reprezentativa Elveției (foto 1 — rezultat final 4—3, Szabo II în luptă cu fundații Furer și Wespi) și puternica formație a Norvegiei, de care hocheiștii români au dispus cu scorul sever de 4—0. (Foto 2 — portarul și cîțiva jucători de cîmp norvegieni încearcă să oprească atacul celor doi frați Szabo, plasați de o parte și de alta a porții.)

În ilustrația 3 vă redăm o fază de la jocul U.R.S.S. — Finlanda (grupa A), încheiat cu categorica victorie a echipei sovietice cu scorul de 13—2.

**VICTORIILE
HANDBALIȘTILOR**

Reprezentativa masculină de handbal a țării noastre, campioană mondială, în cadrul pregătirilor pe care le face în vederea «mondialelor» de anul viitor, a întreprins un lung turneu peste hotare în țările nordice. Sportivii români au demonstrat înalta lor valoare, învingînd în toate partidele susținute. Alături vă prezentăm o imagine din întâlnirea România—Norvegia, disputată la Oslo și încheiată cu rezultatul de 19—8 în favoarea reprezentanților noștri. Iacob va înscrie un nou punct.

FELICITĂRI MERITATE

Handbaliștii români și-au demonstrat încă o dată valoarea în cursul turneului din țările nordice. Acest fapt a constituit, bineînțeles, un motiv de mare bucurie pentru antrenorul formației, prof. Ioan Kunst-Ghermănescu, care și-a văzut «cu ochii» munca încununată de roade. Iată-l felicitându-i, la Copenhaga, pe doi dintre cei mai buni jucători ai formației, Virgil Hnat și Ioan Moser (de la dreapta la stânga), în fața obiectivului prompt al fotoreporterului danez Jacob Maarbjerg.

A TREIA MEDALIE DE AUR

Sportivul finlandez Eero Mäntyranta a realizat de curînd o frumoasă performanță. Concurînd la campionatele mondiale de schi (probe nordice) el a reușit să învingă în cursa de 30 km. De reținut că Mäntyranta a cîștigat acum pentru a treia oară această dificilă probă. În fotografie, Mäntyranta, asul maratonului alb, în timpul cursei.

LA POIANA ȘI PREDEAL A VII-^a EDIȚIE A INTERNAȚIONALELOR*

Cu toate că norii n-au fost darnici anul acesta, internaționalele alpine au dispus de piste corespunzătoare (bravo organizatorilor!). În schimb, n-au mai dispus de rezultate prea bune din partea reprezentanților noștri... E adevărat că Gohn (foto 1) și Tăbăraș (foto 2) — tot eii — au făcut cite ceva, iar în ultima probă juniorul Dan Cristea s-a clasat pe un onorabil loc 5, dar decalajul dintre schiorii noștri și elita mondială a probelor alpine apare din ce în ce mai mare. Pe fațetele celor doi români din această pagină se citește mai mult îngrijorare și oboseală, iar tehnica a început și ea să scadă. Ii așteptăm acum cu nerăbdare pe juniori sau chiar pe copii!

BRUMEL — înotător!..

...dar nu pentru multă vreme. Recordmanul mondial la săritura în înălțime nu și-a descoperit acum această vocație sportivă, ci folosește înotul doar ca o metodă terapeutică pentru definitivă sa restabilire după gravul accident suferit în toamnă. După câteva săptămâni de imobilitate, vaineri Brumel a învățat din nou să... meargă, iar apoi a trecut la ușoare exerciții de gimnastică, haltere și înot — așa cum îl vedem aici, surprins recent de obiectivul fotografic în timp ce parcurge în «fluture» lungimea bazinului de la Institutul de cercetări științifice «Skliovoski» din Moscova. Brumel e pe drumul cel bun...

MOMENT SPORTIV

la Combinatul de cauciuc Jilava

(Foto: AUREL NEAGU)

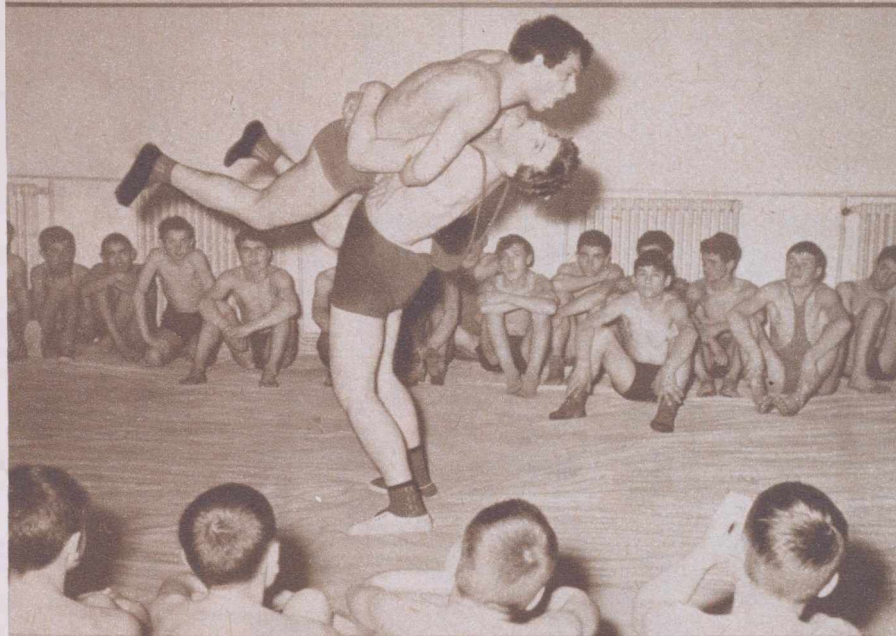
Fotbaliștii așteaptă cu nerăbdare deschiderea sezonului.

Popicarii doboară recorduri pentru a cinsti apropierea... campionatului mondial...
...iar șahiștii fac din sala de șah o veritabilă «bandă rulantă» a destinderii...

CENTRELE DE INIȚIERE — pepiniere ale performerilor

Centrele de inițiere în diferitele discipline sportive au menirea de a descoperi talente. Imaginea de sus a fost luată la centrul de atletism din raionul Alexandria, care a dat lotului republican de juniori, până acum, pe sprinterul Ilie Ioniță și pe semifondistul Vasile Dumitru. Cursa spre lot nu s-a încheiat însă. Imaginea de jos a fost prinsă pe peliculă la centrul de lupte din raionul Tulcea. Într-unul din numerele viitoare ale revistei noastre sperăm să vă indicăm și câteva nume... Abia s-a dat startul...

„Olimpiada domnișanilor“

Întii, cine sînt «domnișanii»? Foarte simplu: locuitorii comunei Domnești, din raionul Curtea de Argeș. Ei s-au afirmat în ultimii ani nu numai pe tărîmul activității economice, ci și pe acela al culturii și sportului. Cîteva exemple...

...Corul din Domnești — renumit în întreaga țară...

...Din cei 32 de absolvenți ai liceului din Domnești — prima promoție, 1965 — au reușit la examenele de admitere în institutele de învățămînt superior 27, ceea ce reprezintă un record al anului pe întreaga regiune Argeș...

...Domnișanii păstrează un strîns contact cultural-folcloric cu răsărenii (comuna Rășinari, raionul Sibiu), realizînd schimburi de experiență bilaterale, știut fiind că primii oameni care s-au stabilit pe aceste maluri ale rîului Doamnei au fost niște ciobani din Rășinari...

...În comuna Domnești a înflorit și sportul. Mișcarea și competiția sportivă, fie sub forma «duminicilor sportive», fie sub forma campionatelor de asociație, raionale, antrenează sute de elevi, de cooperatori, de muncitori, tehnicieni, ingineri și medici. Pentru realizarea unei diferențieri de ...palmares, domnișanii au renunțat în ulți-

ma vreme la denumirea de «duminică cultural-sportivă», adoptînd-o pe aceea de «Olimpiada domnișanilor». Acest lucru s-a dovedit a fi foarte inspirat, întrucît asigură o mult mai mare personalitate manifestărilor culturale-sportive.

În penultima zi a lunii februarie am fost unul dintre sutele de spectatori ai primei «Olimpiade a domnișanilor» din acest an, admirîndu-i pe finaliștii etapei întii care a programat întrecerile de selecție în luna ianuarie. În cea mai mare parte i-am admirat pe competitorii în sală, deși afară — în ciuda renumelui lunii februarie — era o căldură... toridă. Dar, organizatorilor le-a fost dificil să schimbe în ultimul moment locul întrecerilor, îndesebi datorită faptului că această comună Domnești nu prea dispune de baze sportive (conducerea sfatului popular le-a promis însă tot sprijinul în acest sens sportivilor; în primăvară pe un teren limitrof cu noul local al liceului, se va amenaja o bază sportivă complexă).

Programul «Olimpiadei domnișanilor» a început puțin după răsăritul soarelui și a continuat mult după asfințit... Box... Gimnastică-băieți și fete... Haltere...

Trîntă... Tenis de masă-băieți și fete... Tir-băieți și fete... Șah-băieți și fete... Handbal-băieți... Jocuri distractive... Concurs «Cine știe ciștișă»... Recitaluri din muzica populară și din cea ușoară... etc. etc.

S-a aplaudat... s-a aplaudat... s-a aplaudat toată ziua.

Entuziasm, bucurie, mîndrie...

...Mîndrie! «Olimpiada domnișanilor» a înregistrat un frumos succes, raportînd aprecierea la condițiile existente. Un frumos succes la care și-au adus din plin contribuția nu numai competitorii, dar mai ales inițiatorii organizatori: Ion Vasilescu, Adrian Grigorescu, Lavrențe Dumitru, Nistor Nistorescu, Ion Bicheru, Gheorghe Boșcănici, Ion Șuta ș.a.

...După festivitatea de încheiere, domnișanii și-au luat la revedere pentru a doua lor «Olimpiadă» din acest an, prilejuită de aniversarea a 75 de ani de la crearea renumitului lor cor, în luna mai...

Atunci, luna florilor va pune... în joc cit mai multe trofee...

H.C.

CAMPIONII ȘCOLARI AI CAPITALEI

Elevii bucureșteni și-au desemnat reprezentativele la volei și baschet pentru finalele pe țară ale campionatelor școlare. În uralele, aplauzele și entuziasmul tineresc al citorva sute de elevi prezenți în sala Floreasca pentru a-și încuraja colegii, au fost decernate cupele de campioni ai Capitalei echipelor de baschet ale liceelor nr. 36 — la fete (antrenor — prof. Emil Manea) și N. Bălcescu — la băieți (antrenor — prof. Stelian Gheorghiu), iar la volei — formațiilor reprezentative ale liceelor Mihai Viteazu — la fete (antrenor — prof. P. Prunescu) și Școlii profesionale 23 August — la băieți (antrenor — prof. I. Săvulescu).

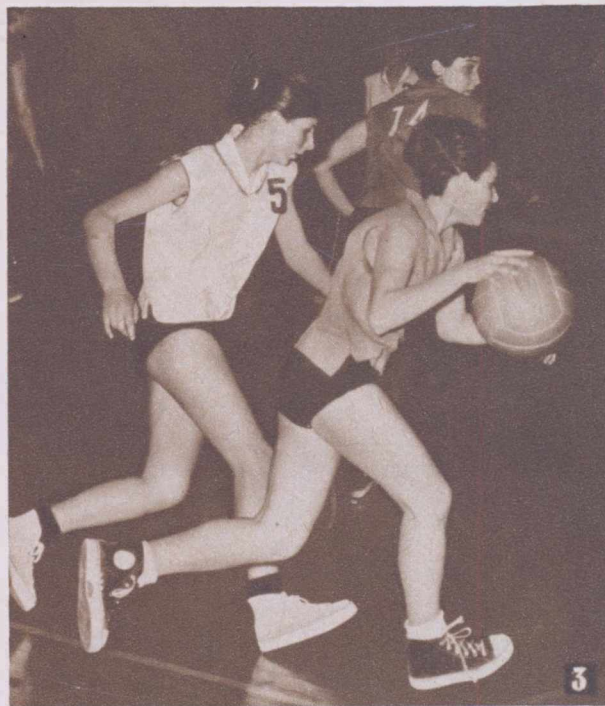
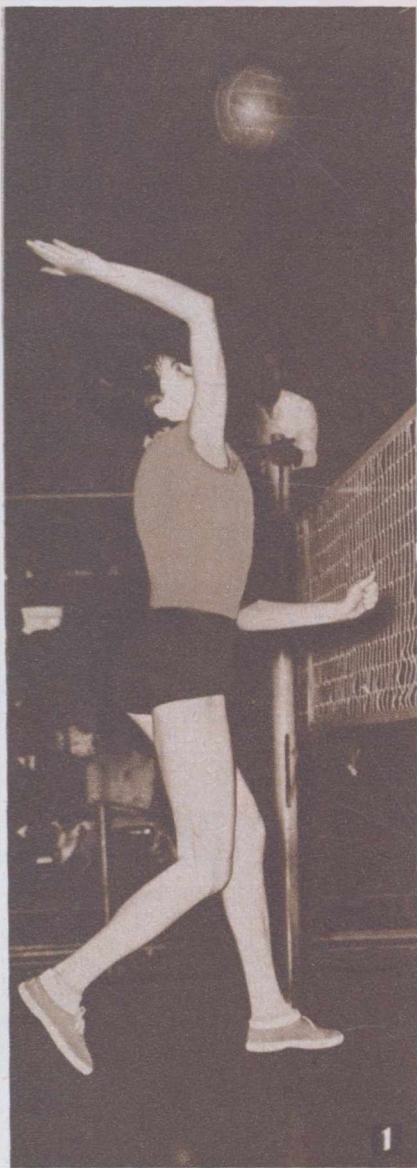
La acest important eveniment am asistat și noi. La sfârșitul întrecerilor, am cerut câteva păreri profesorilor echipelor campioane.

EMIL MANEA: «Pentru prima oară cucerim cupa de campioni ai Capitalei la baschet. În finala pe țară ne vom întâlni cu reprezentative puternice, ca de pildă acelea ale Brașovului și ale orașului Satu Mare. Anul trecut victoria a revenit bucureștenilor, datorită comportării excelente a echipei de fete N. Bălcescu. În aprilie, la finalele de la Timișoara, sper să putem confirma progresul pe care l-am înregistrat.»

STELIAN GHEORGHIU: «Liceul nostru are o frumoasă tradiție baschetbalistică. Până în 1962, la baschet, ne-am considerat imbatabili. A urmat însă o perioadă de regres. Cauzele, nu este cazul să le arăt. Principalul este că ne-am redresat și mult aș dori să putem obține și victoria finală. Avem condiții de pregătire mai bune decât ori care alt liceu. În sala noastră de sport «tronează» 12 panouri de baschet!»

PETRE PRUNESCU: «Victoria pe care am obținut-o în fața liceului Mihai Viteazu a fost o surpriză pe care mulți nu și-o pot explica. Am avut impresia că adversarele noastre au fost impresionate de forța celor două trăsături pe care le avem, Carmen Bărbulescu și Venera Zaharescu cedând prea ușor. Este adevărat că și echipa noastră s-a prezentat cu mult mai bine decât în anii trecuți. Indiscutabil un merit deosebit are prof. N. Humă de la Ș.S.E. 2, care ne-a antrenat fetele cu multă competență și dragoste.»

ION SĂVULESCU: «Am cucerit pentru a cincea oară consecutiv titlul de campioni școlari ai Capitalei la volei. Succesul nostru nu este întâmplător. Primim un sprijin real din partea tov. rector al ICF Leon Teodorescu, care, pe lângă faptul că ne-a pus la dispoziție sala de sport pentru antrenamente, ne-a oferit posibilitatea să facem un permanent și prețios schimb de experiență cu cadrele de specialitate ale catedrei de volei a institutului.»

ÎN FOTOGRAFII: 1. Trage Venera Vasilescu, una dintre jucătoarele de bază ale echipei campioane, reprezentanta liceului Mihai Viteazu.

2. Echipa campioană la volei: De la stînga la dreapta, rîndul de sus: Ileana Moldoveanu, Carmen Bărbulescu, Sorinela Calciu, Valentin Prunescu (antrenor), Venera Zaharescu, Aurelia Cișmaș; rîndul de jos: Stela Andrei, Viorela Boicu, Stela Militaru, Marcela Costea.

3. Un aspect de la meciul de baschet dintre jucătoarele echipelor Liceului nr. 36 și Liceului N. Bălcescu.

4. Echipa campioană a Capitalei la baschet. De la stînga la dreapta, rîndul de sus: Mihaela Andreescu, Marina Nutu, Mioara Marin, Emil Manea (antrenor), Florentina Niculescu, Maria Anmacov, Ecaterina Muraru. Rîndul de jos: Adina Rădiță, Liliana Popescu, Alexandra Staicu, Constanța Ilie, Elena Cojocaru.

GRIVIȚA ROȘIE vrea să fie din nou campioană!

V-ați întrebat vreodată de ce echipa de rugbi Grivița Roșie se bucură de cvasiunanime aprecieri și simpatii? Ei bine, răspunsul nu-i greu de aflat. Rugbiștii grivițeni nu și-au câștigat stima așa, deodată. E vorba aici de un proces mai lung, care s-a desfășurat în decursul anilor. Pentru că dintre toate formațiile care activează în campionatul primei noastre divizii de rugbi, cea mai veche este acum aceea a uzinelor GRIVIȚA ROȘIE. Rugbiștii grivițeni continuă glorioasa tradiție sportivă a muncitorilor ceferiști. Simpatiile pe care le polarizează sînt deci firești.

În urmă cu 30 de ani — anul acesta ar putea constitui deci un autentic jubileu — un grup de muncitori, tehnicieni și ingineri de la fostele Ateliere C.F.R., în frunte cu Nicu Ionescu, Pavel Crăițaru, Oprea Telescu, Paul Brănișteanu, Lăzărescu, Clinciu, Crăciunescu, Milea, frații Zamfir s.a., iubitori ai exercițiilor fizice și îndrăgostiți de balonul oval, pe care nu voiau să-l cedeze în exclusivitate... burgheziei, au pus bazele — în ciuda vitregiei vremurilor — unei secții de rugbi care a rezistat cu succes de-a lungul anilor. Și asta, mai ales, pentru că rugbiul este sportul cel mai de echipă, între sporturile de echipă.

Dar, grivițenii și-au cucerit cu adevărat galoanele maturității abia în anii de după 23 August 1944. Acum, XV-le uzinelor Grivița Roșie a devenit un nucleu sportiv puternic, cum nu sînt multe, unul din cele mai bune colective sportive, ivit în țară în ultimii ani. Această afirmație nu e de loc exagerată și ea se materializează printr-o suită impresionantă, neobișnuită, am spune, de victorii

de mare prestigiu. Să le amintim: 1948 — primul titlu de campioni ai țării și «Cupa României». Figura se repetă în 1950 — rugbiștii feroviari sînt din nou campioni. După o pauză forțată de patru ani, impusă de eternele rivale Dinamo (1951, 1952) și C.C.A. — azi Steaua (1953, 1954), Grivița Roșie reintră în 1955 în posesia titlului, pe care îl pierde însă în 1956, pentru a-l recuștiga în 1957 și a-l păstra apoi patru ani în șir: 1957, 1958, 1959, 1960. Așa ceva nu s-a mai întîmplat în istoria rugbiului românesc! În 1961 titlul e cucerit de sportivii de la C.C.A. (Grivița e pe locul II), un an mai tîrziu (1962) grivițenii sînt din nou campioni, pentru a slăbi apoi în ultimii trei ani, cînd termină în clasament de fiecare dată pe locul III, cedînd pașul în fața echipelor Steaua și Dinamo.

În acești ani XV-le uzinelor Grivița Roșie dispută și două finale ale C.C.E., dintre care ultima (1964) se înscriseră cu litere de aur în palmaresul rugbiului grivițean: 10 — 0 cu echipa campioană a Franței — Stade Montois. Echipa celebrilor frați Boniface trebuie volens-nolens să accepte ideea că Grivița Roșie e cea mai bună formație de club din Europa!

Care să fie secretul acestei suite de performanțe strălucite? O pregătire tehnică înaltă. Un mînunchi de sportivi excelent dotați fiziceste și îndrăgostiți peste măsură de balonul oval. O echipă animată cu un spirit de totală dăruire pentru prestigiul uzinelor ale căror culori, scumpe jucătorilor, le apără (majoritatea) de foarte mulți ani. E și firesc ca lucrurile să stea astfel, dacă avem în vedere că — cu numai două excepții — toți

jucătorii din lotul primei garnituri muncesc în Grivița Roșie. Mulți sînt, precum în sport, frunțași în producție. Într-aceasta constă, de fapt, tăria și trăinicia acestui nucleu sportiv, care-și aduce permanent o atît de caldă și înflăcărată adeziune la marele efort colectiv al muncitorilor uzinelor Grivița Roșie pentru îndeplinirea planului de producție.

S-a dat startul, anul acesta, în cel de al 50-lea campionat național. O cifră impresionantă, mai ales, dacă ne gîndim la trînzarea sportului românesc. Rugbiul nostru a devenit între timp un sport matur și el s-a afirmat din plin pe toate terenurile de seamă din Europa. Așteptăm așadar, pe drept cuvînt, și de la acest campionat satisfacții asemănătoare celor obținute în partidele internaționale, fiindcă — trebuie spus direct — jocurile din campionatul nostru sînt, în general, deficiente.

Cu ocazia începerii disputei pentru supremația sportivă internă, ne-am gîndit să-l întrebăm pe Viorel Moraru, antrenorul echipei Grivița Roșie și, totodată, conducătorul tehnic al echipei naționale, dacă elevii săi vor fi în măsură să atace din nou titlul.

— Fără îndoială — ne-a răspuns el — asta e dorința noastră cea mai arzătoare: vrem să fim din nou campioni! Și avem posibilități! Deși...

Obișnuita «încălzire» care precede ca de obicei antrenamentul grivițenilor.

XV-LE REPREZENTATIV AL UZINELOR GRIVIȚA ROȘIE. Sus, de la stînga la dreapta: Doru PAVEL, taloner, 27 de ani, 82 kg, 1,71 m, de 12 ani la Grivița Roșie; Mihai MAȘOLE, taloner, 33, 74, 1,74, 9; Gabriel IATAN, taloner, 26, 86, 1,77, 10; Dan GRIGORIU, pilier, 27, 90, 1,78, 11; Dan STOIAN, linia a doua, 26, 91, 1,83, 10; Constantin DINU, pilier, 26, 95, 1,82, 6; Mihai SERBU, linia a treia, 26, 82, 1,85, 2; Mircea RUSU, linia a doua, 33, 74, 1,84, 11; Dan STOENESCU, linia a doua, 26, 94, 1,86, 14; Mircea ILIESCU, linia a treia, 26, 82, 1,86, 5; Petre VELUDA, linia a doua, 26, 98, 1,86, 6; Radu DEMIAN, linia a treia, 26, 101, 1,96, 5; maestrul emerit al sportului românesc Viorel MORARU, antrenorul echipei. Jos: Dumitru MARINESCU, fundas, 26, 69, 1,69, 2; Ion IACOB, mijlocas la grămadă, 23, 69, 69, 1; Costel STĂNESCU, mijlocas la grămadă, 31, 68, 1,60, 10; Mihai CATANA, mijlocas la grămadă sau centru, 22, 65, 1,65, 5; Dumitru MIHAI, mijlocas la grămadă, 24, 67, 1,63, 5; Mihai TRANDAFIRESCU, aripă, 26, 70, 1,75, 7; Mihai TIBULEAC, fundas, 27, 77, 1,70, 13; Victor MARINESCU, mijlocas la deschidere, 21, 68, 1,76, 7; Mihai WUSEK, centru, 27, 67, 1,70, 13; Mihai OBLEMENCO, centru, 26, 77, 1,77, 12; Octav RADULESCU, centru, 23, 68, 1,72, 7. Lipsesc din fotografie: Teodor RADULESCU, pilier, 34, 97, 1,82, 5; Traian MOLDOVEANU, pilier, 25, 87, 1,80, 1; Dumitru TINCA, linia a treia, 21, 84, 1,81, 5; Mihai PANĂ, linia a treia, 20, 78, 1,80, 5; Valeriu IRIMESCU, centru, 26, 72, 1,74, 9; Ion TEODORESCU, aripă, 29, 76, 1,75, 5; Liudmila BALCAN, aripă, 27, 74, 1,72, 3; Viorel ONUTIU, taloner, 19, 75, 1,73, 1; Constantin ENACHE, linia a treia, 32, 85, 1,80, 1.

Foto: PAUL ROMOSAN

Combinatiile mijlocașilor cu linia a treia sînt pe cît de spectaculoase, pe a-tît de eficiente. Iată două asemenea perechi de mijlocași-înaintași. În stînga, «vechea gardă», alcătuită din Radu Demian și Costel Stănescu care a adus pînă acum atîta faimă colorilor sportive ale Griviței Roșii; în dreapta, «schimbul de mîine», Dumitru Mihai și Petre Veluda, pe umerii cărora apasă greaua sarcină de a se ridica la înălțimea predecesorilor lor.

— Ce vrei să spui?
 — Că, pentru moment, dintr-un anumit punct de vedere, stăm destul de prost.
 — Te referi la comportarea mai mult decît modestă din «Cupa primaverii»?
 — Acesta-i doar efectul. Dar eu vreau să vorbesc de cauze. Trebuie să știți că noi nu mai avem un teren al nostru, pe care să ne antrenăm. «Parcul Copilului» se gazonază și în altă parte nu ne primește nimeni. Cînd îți măsura gazonării unui teren, trebuie mai întîi să te gîndești să asiguri, în continuare, condiții de pregătire...
 — Destul de trist! O echipă ca Grivița Roșie, cu atîția maeștri emeriti și maeștri ai sportului, care a adus faimă sportului românesc, ar merita o soartă mai bună... (N.A. Considerăm că Federația română de rugbi ar trebui să intervină pentru a curma de urgență această situație și a crea XV-ului Griviței Roșii condiții egale de antrenament cu celelalte echipe fruntașe. Altfel nu se poate!). Dar să revenim la campionat...
 — Spuneam că putem urca din nou în virful clasamentului. Pe ce mă bazez! În primul rînd pe forța grămezii noastre, pe faptul că cei tineri, mai noi în echipă, cum ar fi Dinu, Iatan, Veluda, Șerbu și chiar Iliescu, care au acumulat experiență, ar trebui să dea anul acesta deplina măsură a valorii lor. Iar Demian — cel mai bun — sper că-și va aduce o contribuție sporită, el înțelegîndu-și tot mai bine rolul de coordonator al jocului întregii înaintări. Și treisferturile ar trebui să-și valorifice mai bine acu-urile. Aș dori ca atacul lor să nu mai reprezinte o sumă a acțiunilor individuale, spontane, ci să fie rezultatul unui tot, al unor acțiuni cu adevărat colective. Cu Victor Marinescu, la deschidere (pentru care anul acesta ar trebui să însemne o consacrare), sperăm că atacul nostru va juca mai agresiv și va fi mai eficient.
 — Acultîndu-te, credem că nu-i vorba de nici o exagerare. Al 9-lea titlu de campioni nu v-ar sta deloc rău!

În definitiv, e vorba la rugbiștii grivițeni de o dorință firească care — așa cum ne-am convins — nu ascunde nici un grăunte de îngîmfare.

D. CALLIMACHI

Inaintarea păstrează cheia succeselor...

Se exersează pasa specifică a înaintașilor. Grămada a fost și rămîne în continuare punctul forte al echipei Grivița Roșie. Alcătuită din jucători robusți, cu gabarite corespunzătoare posturilor pe care joacă, înaintarea păstrează în mîinile ei cheia viitoarelor succese.

O DEMNĂ REPREZENTANTĂ A VOLEIULUI STUDENȚESC

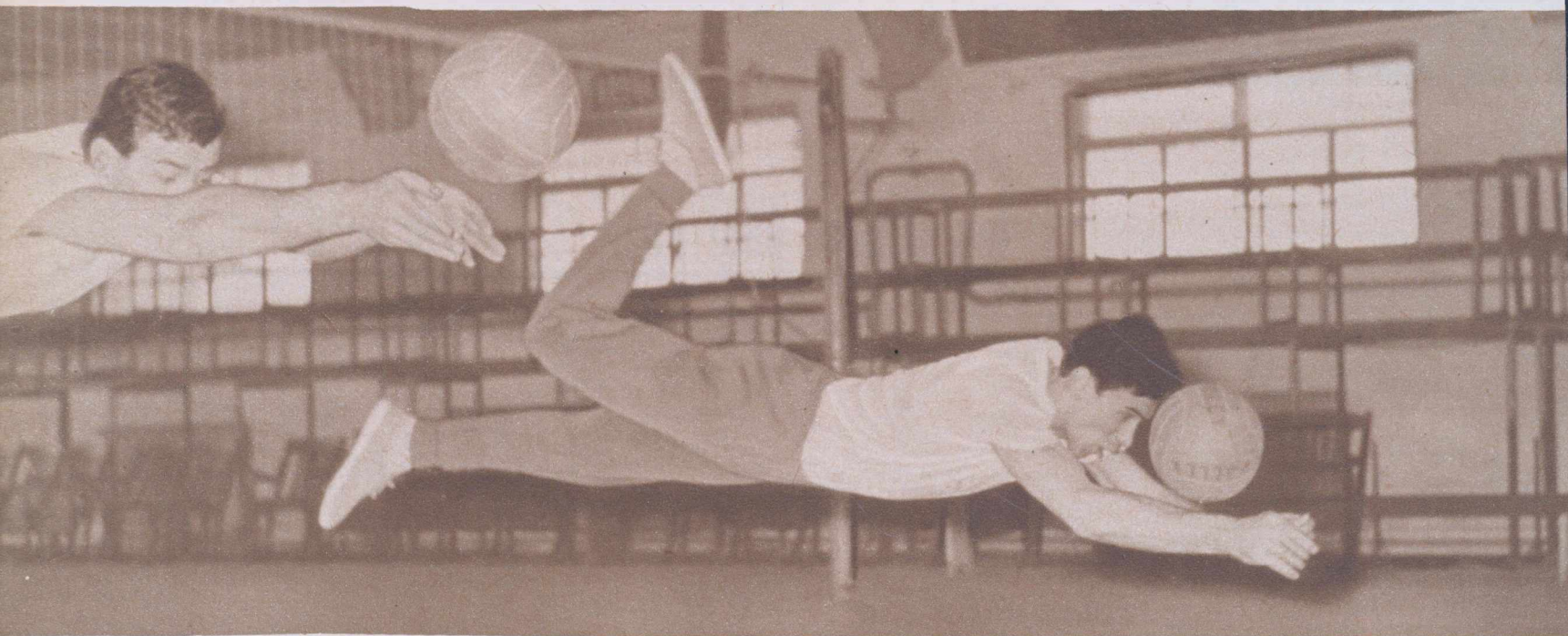
În luna februarie, locuitorii Parisului erau invitați în sala Coubertin prin afișe care anunțau cu litere de-o șchioapă: «Volley ball. Grand tournoi international». Cap de afiș, echipa românească **ȘTIINȚA GALAȚI**. Celelalte formații, o adevărată elită a voleiului francez: Asnières Sports — actuala campioană a Franței, Espoirs Tricolores — echipa națională de tineret a Franței și Racing Club de France.

Turneul, organizat de federația de specialitate a țării gazdă, avea ca scop verificarea stadiului de pregătire a «Speranțelor tricolore» care, la sfârșitul lunii iulie, vor participa la prima ediție a campionatelor europene de volei ale juniorilor de la Budapesta. Deci pentru studenții gălățeni — «Espoirs Tricolores» se anunțau ca un adversar pe cât de tînăr pe atât de dornic de afirmare. **Asnières Sports**, campioana Franței, se prezenta la jocuri cu pretențiile titlului și îndeosebi ale ultimelor sale rezultate internaționale: 2 — 1 și 3 — 2 în fața campioanei Bulgariei, Minior Pernik, în cadrul Cupei Europei.

R.C. France este o formație refractară la eforturile de organizare a voleiului pe care Federația franceză le face în colaborare cu antrenorul român Nicolae Sotir, invitat de mai mult timp în Franța. Voleibaliștii de la Racing aduceau așadar în turneu ambiția celor care doresc să arate că... ei au dreptate.

Știința Galați, la prima ei deplasare peste hotare, avea înscris în cartea de vizită doar locul V pe care îl deținea la ora aceea în campionatul nostru.

Faceți cunoștință cu ȘTIINȚA GALAȚI

Două plonjoane la antrenament «Zburători» — Marius Iorga și Viorel Ozun (dreapta).

Voleibaliștii studenți din Galați în grădina palatului de la Versailles. Cîteva suportere s-au alăturat grupului sportivilor români.

«ȘTIINȚA GALAȚI A DAT UN ADEVĂRAT RECITAL DE VOLEI CONTEMPORAN»

Sala Coubertin. În prima zi a turneului Știința Galați avea să înfrunte ambiția celor de la Racing. Spectatori, doar cîteva sute. Parizienii n-au mai auzit de Știința Galați. Dacă ar fi fost Rapid sau Dinamo...

Lipsa unei asistențe numeroase nu i-a deranjat pe voleibaliștii Galațului. Ei au terminat prima lor întîlnire internațională peste hotare cu o victorie categorică: 3 — 0. Racing nu le-a putut lua decît 6 puncte în primul set, 4 în al doilea și din nou 6 în ultimul.

În ziua următoare, vestea victoriei clare a românilor i-a determinat pe vreo două mii de parizieni să vină în tribunele sălii Coubertin. În meci vedetă, Știința Galați — Espoirs Tricolores. «Speranțele» încurajate frenetic încep bine meciul și reușesc să cîștige primul set. Ca după o baie în apele reci ale Dunării, studenții români se... trezesc și... 15 — 6, 15 — 7, 15 — 11. Rezultat final, 3 — 1 pentru Știința.

Meciul cel mare avea loc în cea de a treia zi a turneului. Asnières, campioana Franței

flnea pe știința Galați. Partida hotărâ învinșoarea turneului. (În vederea acestei finale, idenții gălățeni au renunțat la cea de a ua vizită plănuită la Versailles). Seara ultimei confruntări a sosit cu repeiune. Sala Coubertin a fost aproape plină. ea ce s-a întâmplat în timpul meciului Știința Asnières 1-a determinat pe cronicarul de ecialitate al ziarului «L'Equipe» să scrie a ua zi: «Știința Galați a dat un adevărat cital de volei contemporan». Studenții rînseseră cu 3 — 0 (8, 6, 5), câștigînd astfel rneul fără nici o înfringere.

AUTOGRAFELE

Studenții voleibaliști din Galați au mai susnut în Franța încă alte trei meciuri, toate cheiate cu victorii.

Asnières Sports a solicitat un meci revanșă e care l-a organizat la Leman. Campionii u au avut însă mai mult noroc decît în prima nfruntare. Au pierdut tot cu 3 — 0. După c «L'Equipe» scria: «Românii au dat jucăbrilor de la Asnières o veritabilă lecție e volei».

La Caen, o selecționată locală, după ce a ierdut primul set la 2 iar al doilea la... 0, părăsit terenul. Studenții români au orgaizat atunci un joc demonstrativ între ei. pectatorii încantați de evoluția gălățenilor u... năvălit în vestiare pentru a le cere autoafe.

Ultima partidă, la Creteil, lângă Paris, a iat sfîrșit tot cu victoria românilor.

A fost un turneu rodnic în care Știința ialați a demonstrat cu brio valoarea voleiului românesc.

SCURTĂ ISTORIE

Formația de volei a studenților gălățeni oacă în prima divizie a țării din anul 1959 lar... istoria ei începe cu doi ani mai devreme. n 1957, Institutul de piscicultură din Constanța s-a mutat la Galați. Odată cu el și fosta echipă Știința Constanța. Aceasta, împreună cu Progresul Galați, a alcătuit actuala formație Știința Galați.

Primii antrenori ai studenților gălățeni, care ucau pe vremea aceea în divizia B, au fost soții Laura și Mihai Brandabur. Munca lor entuziasată a fost încununată de succes. În anul 1959, după barajul de la București, Știința Galați promovează în prima categorie a țării.

În campionatul din 1959 — 60, Știința a fost antrenată de către profesorul de educație fizică Gheorghe Manolescu, în prezent lector la Institutul pedagogic din Galați.

Actualul antrenor, Florin Balaiș, a preluat echipa în anul 1961. Aproape tot atît de tînăr ca și studenții pe care îi pregătește, Florin Balaiș este un nume cunoscut în sportul nostru. În «tinerețe» a jucat volei, baschet, dar mai ales handbal. În perioada anilor 1956 — 57 a jucat în echipa națională și cea de tineret alături de Moser, Hnat, Nodea și alți meșteri ai semicercului. Cariera de antrenor și-a început-o în 1959, după terminarea I.C.F.-ului, unde a avut specializarea... volei. După ce a pregătit timp de un an o echipă școlară, Florin Balaiș a optat pentru formația studenților, cu care a obținut cel mai bun rezultat în campionatul trecut: **locul IV**.

Echipă foarte tînără, Știința Galați a sâr-bătorit abia anul trecut prima promoție de ingineri și profesori.

Să vă prezentăm lotul studenților voleibaliști din Galați: **MARIUS IORGA**, 24 de ani, 1,82 m înălțime, student anul V; **VIOREL OZUN**, 23, 1,84 m, anul II; **VASILE PETRIȘOR**, 25, 1,84 m, inginer; **GEORGE KRAMER**, 27, 1,75 m, inginer; **LIVIU DRĂGAN**, 25, 1,80 m, anul V; **TRAIAN VÎLSAN**, 29, 1,78 m, profesor; **FRITZ EIBENTSCHUTZ**, 23, 1,82 m, anul II; **DIETER HENTSCHEL**, 24, 1,83 m, anul V; **MIHAI ALBEI**, 20, 1,88 m; **ION MOZORA**, 19, 1,80 m, anul I.

Știința Galați a început returul campionatului cu două victorii: 3 — 0 cu Progresul Brăila, la Galați și 3 — 2 cu Știința Cluj, la Cluj. Este fără îndoială un start bun. Întrebîndu-l pe antrenorul Florin Balaiș despre perspectivele echipei în actualul campionat, acesta ne-a dat următorul pronostic: **locul IV — V**.

Răspunsul antrenorului voleibaliștilor gălățeni se caracterizează desigur prin modestie. Socotînd însă posibilitățile echipei, după ultimele rezultate, ne putem aștepta la un loc și mai bun. Succes!

PETRE HENT

DINAMO REVELAȚIA CAMPIONATULUI

La campionatul republican de hochei și în special la ultimele două tururi ale acestuia am avut satisfacția să întîlnim, alături de echipele Steaua și Voința M. Ciuc, o a treia formație, **Dinamo București**, a cărei ascensiune de formă i-a permis să răstoarne multe din calculele primelor două garnituri. Victoria cu 6—2 în fața formației Steaua, în turul III al campionatului, ca și acel 4—3, obținut de dinamoviști în compania Voinței, în ultimul tur al întrecerii, sînt rezultate care vin să demonstreze capacitatea de luptă și mai ales progresul de necontestat al unei echipe pe cit de tinere, pe atît de dornică de a afirma.

Echipa de hochei Dinamo a luat ființă în urmă cu numai 3 ani. Formată din sportivi fără nume sonore, în parte, hocheiști crescuți pe patinoarul «23 August», formația din șoseaua Ștefan cel Mare a trecut în galop peste greutățile inerente începutului și se anunță, de pe acum pentru viitoarea ediție a campionatului, una din principalele pretendente la titlul de campioană a țării.

Desigur, faptul că vedem îngroșîndu-se lotul echipelor noastre frunțate de hochei, ne bucură. Acest început modest — trei echipe de-o valoare oarecum mai ridicată — reprezintă, trebuie să recunoaștem, încă foarte puțin, dacă raportăm totul la progresul hocheiului pe plan european și mondial. Sperăm însă că examenul de maturitate luat cu brio de tînăra formație Dinamo va fi trecut și de alte echipe, ca de pildă Știința București, Tîrnava Odorhei și altele, la care, în campionatul recent încheiat, s-a observat ambiția de a nu mai apărea pe gheață doar simpli sparing-parteneri.

Prin cea reușită să se afirme echipa Dinamo? Tinerețea ei este desigur un atribut, dar nu și singurul. Pe elanul echipei s-a «grefat» o concepție de joc, în care viteza de acțiune, cu pase combinate și cu suture pe poartă, din orice poziție, au creat formației acea personalitate care au impus-o în fața tuturor adversarilor ei.

Dar, să vorbim puțin despre jucătorii echipei. Prima linie: Ciobotaru — Florescu — Pană cuprinde, după cum se poate vedea, hocheiști cu o bună pregătire tehnică, buni patinatori. Din păcate însă, datorită jocului mult prea individual al celor trei înaintași, linia este lipsită de eficacitatea care i s-ar putea pretinde. În tot campionatul ea a marcat doar 24 de goluri, față de cele 55 cite au fost înscrise de linia a doua: Bașa — Boldescu — Texe.

Boldescu este de altfel golgeterul echipei, realizator a 19 goluri, iar Bașa, cu 15 goluri marcate, deține locul II în clasamentul celor mai buni realizatori ai echipei în campionat.

Ceva mai slabă — linia a III-a, în care Osvalt — Mantea — Fenici mai prezintă deficiențe chiar și în patinaj și faptul a avut repercusiuni asupra randamentului echipei, luata în ansamblu. În meciurile mai importante, ca urmare a neîncrederii în posibilitățile liniei a III-a, antrenorii o foloseau prea puțin, sau chiar de loc, ceea ce ducea la oboseala celorlalte două linii și deci la o cădere a formației către sfîrșitul partidelor. O mai bună activizare a liniei a III-a ar contribui fără doar și poate la eliminarea uneia dintre cele două lacune principale pe care le mai prezintă echipa Dinamo. Cea de a doua lacună este legată de aportul fundasilor Pap, Corduban, Făgăraș și Viorel Tudor la acțiunile înaintașilor. La contraatacuri, fundații dinamoviști nu-și aduc contribuția, așa cum o fac, de pildă, cei de la echipa Steaua (Ionescu, Varga, Czaka), ci se mărginesc să rămînă în spectativă, în propria treime de teren. Valoarea de necontestat a portarului Dumitraș ar putea să constituie pentru apărători un motiv de siguranță în plus și, deci, de participare activă la jocul înaintașilor.

Antrenorul formației de hochei Dinamo, Mihai Flamaropol, împreună cu colaboratorul său Gabriel Cosman sînt hotărîți să lucreze în continuare, și din ce în ce mai mult, cu sportivii pe care îi au în pregătire, astfel ca la viitorul campionat echipa dinamovistă să poată demonstra cit mai multe lucruri bune. Sintem convinși că această hotărîre a lor va fi tradusă în fapt.

g. șt.

ÎN FOTOGRAFIA DE SUS: Echipa de hochei Dinamo. (De la stînga la dreapta) Rîndul de sus: Mihai Flamaropol (antrenor principal), Ion Bașa, Sorin Ciobotaru, Vasile Boldescu, Constantin Dumitraș, Zoltan Făgăraș, Octavian Corduban, Tiberiu Pap, Eduard Pană, Viorel Tudor, Gabriel Cosman (antrenor secund). Rîndul de jos: Iulian Florescu, Osvalt Atila, Ion Fenici, Radu Șerban, Gheorghe Mantea și Ștefan Texe.

Constantin Dumitraș, portarul echipei Dinamo și component al lotului republican de hochei.

Doi dintre cei mai buni înaintași ai echipei Dinamo, în acțiune. Iulian Florescu, în duel cu Vacar (Steaua) și Eduard Pană, urmărind atent faza.

S-A ÎNTÂMPLAT... MIINE

Mai e doar o săptămână pînă la marele start. Iar nerăbdarea publicului a ajuns la maximum. Returul se anunță, într-adevăr, pasionant. Niciodată, poate nu s-au făcut atîtea calcule. Pronosticurile suporterilor merg pînă la etapa a 26-a. În fața acestei nerăbdări extraordinare, revista noastră oferă cititorilor săi un reportaj-anchetă de anticipație. Cîte un jucător reprezentînd cele 14 divizionare (cei mai mulți sînt căpitani) a răspuns cu amabilitate chestionarului nostru, indicînd — fără să cunoască părerile celorlalți — numărul de puncte și golaverajul probabil pe care echipa sa le va realiza în retur. Așa s-a născut clasamentul returului. Așa s-a născut și CLASAMENTUL FINAL AL CAMPIONATULUI 1965/66.

În speranța că cititorii noștri vor aprecia ideea reportajului, luînd totul sub beneficiul fanteziei, să dăm cuvînt... cifrelor!

CLASAMENTUL TURULUI

1. Rapid	13	10	1	2	28 : 13	21
2. Petrolul	13	8	3	2	31 : 11	19
3. C.S.M.S.	13	7	3	3	19 : 13	17
4. U.T.A.	13	5	4	4	19 : 23	14
5. Știința Timișoara	13	5	3	5	14 : 18	13
6. Dinamo Pitești	13	5	2	6	23 : 21	12
7. Steagul roșu	13	5	2	6	21 : 20	12
8. Știința Craiova	13	4	4	5	14 : 18	12
9. Știința Cluj	13	3	6	4	12 : 19	12
10. Steaua	13	2	7	4	18 : 13	11
11. Dinamo București	13	4	3	6	20 : 22	11
12. Farul	13	4	3	6	12 : 19	11
13. Crișul	13	3	3	7	16 : 26	9
14. Siderurgistul	13	2	4	7	18 : 29	8

CLASAMENTUL RETURULUI

(văzut de jucătorii înșiși)

1. Dinamo București	13	8	3	2	25 : 11	19
2. Steaua	13	8	3	2	25 : 12	19
3. Rapid	13	9	0	4	25 : 13	18
4. Petrolul	13	8	1	4	25 : 13	17
5. Crișul	13	6	3	4	17 : 16	15
6. U.T.A.	13	6	3	4	19 : 18	15
7. Siderurgistul	13	6	3	4	18 : 18	15
8. C.S.M.S.	13	6	2	5	23 : 14	14
9. Știința Cluj	13	7	0	6	20 : 14	14
10. Steagul roșu	13	6	2	5	23 : 19	14
11. Farul	13	6	1	6	21 : 14	13
12. Știința Timișoara	13	5	3	5	18 : 14	13
13. Dinamo Pitești	13	5	2	6	20 : 19	12
14. Știința Craiova	13	5	2	6	14 : 14	12

CLASAMENTUL FINAL 1965/1966

1. Rapid (Ion Ionescu)	26	19	1	6	53 : 26	39
2. Petrolul (Dridea I)	26	16	4	6	56 : 24	36
3. C.S.M.S. (Matei)	26	13	5	8	42 : 27	31
4. Steaua (Constantin)	26	10	10	6	43 : 25	30
5. Dinamo Buc. (Nunweiller III)	26	12	6	8	45 : 33	30
6. U.T.A. (Tirlea)	26	11	7	8	38 : 41	29
7. Steagul roșu (Sziqeti)	26	11	4	11	44 : 39	26
8. Știința Timișoara (Lereter)	26	10	6	10	32 : 32	26
9. Știința Cluj (Adam)	26	10	6	10	32 : 33	26
10. Dinamo Pitești (Țircovnicu)	26	11	2	13	43 : 40	24
11. Farul (Țilvescu)	26	10	4	12	33 : 33	24
12. Știința Craiova (Deliu)	26	9	6	11	28 : 32	24
13. Crișul (Szakacs II)	26	9	6	11	33 : 42	24
14. Siderurgistul (Coman)	26	8	7	11	36 : 47	23

Vasi-fantezist la... a campionatului 1965 — 1966

Privind clasamentele

lăta-ne deci în seara ultimei etape a campionatului.
«Zarurile au fost aruncate!»

Reportajul-anchetă «S-A ÎNTÂMPLAT MÎINE» a «stabilii» clasamente, a «atribuii» titlul de campion și «a fixat» pe cei doi capi ai categoriei B pentru sezonul 66—67.

Dacă stăm să ne gândim bine, scurta noastră incursiune în mpărăția... speranțelor se soldează cu o singură echipă satisfăcută (Rapid) și cu 13 nemulțumite... Inițiatorul acestui reportaj de anticipație își cere scuze pentru cele 13 doze de... tristețe și se simte dator să amintească încă o dată suporterilor — și chiar celor ai Rapidului — că RĂSPUNSUL REAL VA FI DAT TOTUȘI ÎNTR-O SEARĂ DE VARĂ, DUPA ETAPA A 26-A.

Pînă atunci, însă, să ne întoarcem la clasamentele noastre și să le examinăm coeficiențele de realism în lumina răspunsurilor date de jucătorii menționați în parantezele clasamentului final.

Rapid, prin Ion Ionescu, dorește foarte mult titlul. Asta se vede limpede. Totalul de 39 de puncte este o cifră «ideală», greu de realizat, dar nu imposibil, în ciuda unui program mai dificil ca în tur. Nu este exclus ca «sortii» să fie stabiliți chiar din plecare. La Craiova (în prima etapă) și mai ales la Ploiești (într-a treia) se poate decide totul.

Petroliștii sînt mai circumspecți. Avantajați oarecum de program, ei anunță un număr de puncte plauzibil, așteptînd defecțiunile liderului. Se pare că superioritatea programului compensează avansul celor două puncte. Oricum, duelul e pasionant...

C.S.M.S.-ul, preluînd din moderația lui Augustin Botescu, anunță doar 14 puncte — cu un punct mai puțin decît Crișul — deși joacă acasă cu U.T.A., cu Crișul, cu Știința Cluj, cu Dinamo Pitești, cu Știința Craiova, avîndu-i totodată acasă și pe principalii săi adversari pentru locul 3, adică Dinamo și Steaua. Cert este că moderația ieșenilor anunță un potențial moral superior.

Pe locurile 4 și 5, «tandemul» bucureștean **Steaua—Dinamo**, nedespărțit chiar și în acest clasament de anticipație. Oricum, această cursă de urmărire poate să fie palpitantă și instructivă.

Pe locul șase, **U.T.A.** Invingătorii lui Vasas și-au adăugat un singur punct față de tur, menținîndu-se pe linia obișnuită a «căii de mijloc».

Urmează trei echipe de 50%, dintre care una (**Știința Timișoara**) se află sub semnul echilibrului perfect și la golaveraj. **Steagul roșu** ar putea mai mult; **Știința Cluj** — mai... puțin.

În sfîrșit, «cvintetul» presupus al «lanternei». Este evident că echipele sînt necesitatea celor 24 de puncte. Autopronosticurile au fost făcute, evident, sub imperiul acestei cifre considerate de siguranță. Misiunea **pitestienilor**, a **constăntenilor** și a **craiovenilor** este mult mai ușoară decît a **Crișului** și a **Siderurgistului**. Pitestienii, mai ales, sînt deosebit de ponderați, anunțînd o cifră perfect posibilă: 12 puncte. În aproape aceeași situație — Știința Craiova. Pentru ea, ca și pentru Rapid, meciul direct din prima etapă are o mare importanță.

Și — acum, stimați cititori, vă lăsăm la discreția... clasamentelor. Sîntem siguri că veți face corectări masive. În acest scop vă oferim și programul returului. În sfîrșit, pentru cei pe care îi pasionează duelul Rapid—Petrolul, publicăm o mică retrospectivă în cifre a ultimilor opt ani.

P.S. Clasamentele au fost întocmite — repetăm — pe baza părerilor exprimate de jucători în privința numărului de puncte probabil pe care echipa îl va obține în retur. De asemenea, golaverajul probabil a fost stabilit — tot de comun acord — pe baza unui calcul al cărui coeficient de aproximație nu mai trebuie menționat. În sfîrșit, totalul general al punctelor din retur — copios și nefiresc — trebuie pus pe seama... optimismului. De-altfel, faptul că totalul coloanei victoriilor depășește totalul înfrîngerilor confirmă acest lucru.

Cititorii își dau cred seama că dacă am fi solicitat «căpitanilor» locul probabil la terminarea campionatului, n-am fi obținut nici un rezultat. Probabil că am fi avut cinci campioni și nici o echipă retrogradată. Așa, însă...

Încă o dată, revista **SPORT** urează mult succes tuturor echipelor.

PROGRAMUL RETURULUI CAMPIONATULUI CATEGORIEI A *)

ETAPA I

Știința Craiova — Rapid	0—2
Steagul roșu — Știința Timișoara	1—2
Farul — C.S.M.S.	0—1
Dinamo București — Siderurgistul	3—2
Petrolul — Dinamo Pitești	4—1
Crișul — Știința Cluj	1—1
U.T.A. — Steaua	2—1

ETAPA A II-A

Știința Timișoara — Dinamo București	3—2
Rapid — Farul	2—0
Steaua — Crișul	2—2
Știința Cluj — Știința Craiova	1—1
C.S.M.S. — U.T.A.	1—2
Dinamo Pitești — Steagul roșu	0—3
Siderurgistul — Petrolul	0—3

ETAPA A III-A

Dinamo Pitești — Farul	0—2
Dinamo București — Steagul roșu	1—4
Petrolul — Rapid	1—2
U.T.A. — Crișul	1—1
Steaua — Știința Cluj	0—0
Siderurgistul — C.S.M.S.	2—3
Știința Craiova — Știința Timișoara	0—3

ETAPA A IV-A

Steagul roșu — Siderurgistul	2—4
Crișul — Petrolul	1—4
Farul — Știința Craiova	1—2
Rapid — Dinamo București	2—0
Știința Timișoara — U.T.A.	0—0
Știința Cluj — Dinamo Pitești	2—1
C.S.M.S. — Steaua	0—0

ETAPA A V-A

Știința Craiova — Petrolul	2—5
Dinamo București — Siderurgistul	1—1
Știința Cluj — Dinamo București	0—4
Crișul — Farul	1—2
Rapid — C.S.M.S.	0—2
Steaua — Știința Timișoara	1—1
U.T.A. — Steagul roșu	1—6

ETAPA A VI-A

Siderurgistul — Steaua	1—5
Știința Timișoara — Știința Cluj	0—2
Petrolul — Farul	1—1
U.T.A. — Știința Craiova	0—2
Dinamo București — Dinamo Pitești	1—2
Steagul roșu — Rapid	1—4
C.S.M.S. — Crișul	2—0

ETAPA A VII-A

Farul — Steagul roșu	1—2
Rapid — Siderurgistul	2—1
Știința Craiova — Dinamo Pitești	1—3
Petrolul — C.S.M.S.	0—0
Știința Cluj — U.T.A.	1—3
Crișul — Știința Timișoara	1—2
Dinamo București — Steaua	3—3

ETAPA A VIII-A

C.S.M.S. — Știința Cluj	2—2
Steagul roșu — Știința Craiova	0—0
Știința Timișoara — Farul	0—1
Crișul — Dinamo București	0—3
Steaua — Petrolul	0—1
U.T.A. — Siderurgistul	0—0
Dinamo Pitești — Rapid	2—4

ETAPA A IX-A

Știința Craiova — Crișul	0—1
Farul — Steaua	0—6
C.S.M.S. — Dinamo Pitești	0—4
Rapid — Știința Cluj	1—1
Siderurgistul — Știința Timișoara	5—2
Petrolul — Steagul roșu	2—0
Dinamo București — U.T.A.	0—3

ETAPA A X-A

U.T.A. — Petrolul	1—4
Dinamo București — Știința Craiova	0—0
Știința Cluj — Farul	0—1
Siderurgistul — Crișul	0—4
Steagul roșu — C.S.M.S.	0—3
Steaua — Rapid	0—2
Dinamo Pitești — Știința Timișoara	0—1

ETAPA A XI-A

Știința Timișoara — Rapid	0—2
Crișul — Dinamo Pitești	0—6
Farul — U.T.A.	1—2
Steaua — Steagul roșu	0—0
Știința Cluj — Siderurgistul	0—0
Petrolul — Dinamo București	1—2
C.S.M.S. — Știința Craiova	1—3

ETAPA A XII-A

Steagul roșu — Știința Cluj	0—1
Știința Craiova — Steaua	0—0
Rapid — Crișul	1—3
Dinamo Pitești — U.T.A.	2—2
C.S.M.S. — Dinamo București	1—0
Farul — Siderurgistul	1—1
Petrolul — Știința Timișoara	0—0

ETAPA A XIII-A

Steaua — Dinamo Pitești	0—1
Știința Cluj — Petrolul	1—5
Siderurgistul — Știința Craiova	1—3
Dinamo București — Farul	1—1
U.T.A. — Rapid	2—4
Știința Timișoara — C.S.M.S.	0—3
Crișul — Steagul roșu	1—2

*) În dreapta, rezultatele din tur.

DUELUL RAPID — PETROLUL ÎN ULTIMII OPT ANI

REZULTATE	LOCUL				PUNCTE			
	Rapid — Petrolul		Rapid — Petrolul		Rapid — Petrolul		Rapid — Petrolul	
Tur	Retur	T	R	T	R	T	R	
1957—1958	0—0	2—0	10	8	1	1	9	13
1958—1959	1—3	0—0	3	4	4	1	14	12
1959—1960	1—1	1—1	8	10	4	3	9	9
1960—1961	0—0	2—1	7	3	4	4	12	18
1961—1962	1—3	2—2	7	5	1	2	13	15
1962—1963	2—3	6—1	3	4	9	8	16	11
1963—1964	0—6	1—0	7	2	5	5	13	20
1964—1965	1—0	1—0	3	2	6	6	17	20
Recapitulatie		Media		Media		Media		
Rapid = 6 victorii		Loc tur Rapid		6		Puncte tur Rapid		
Petrolul = 4 victorii		Loc tur Petrolul		4,50		Puncte tur Petrolul		
Nule = 6 jocuri		Loc retur Rapid		5,25		Puncte retur Rapid		
Golaveraj = 21 : 21		Loc retur Petrolul		4		Puncte retur Petrolul		

Indiferent de cifre, de calcule, de pronosticuri, marele spectacol fotbalistic umele mereu stadioanele

CU CONSTANTIN ÎNAINTE DE START...

După remarcabila evoluție în jocul de pregătire cu Dinamo București, Constantin a fost aplaudat de publicul numeros. În cabină, după joc, căpitanul echipei Steaua ne-a acordat «cinci minute înainte de start»...

— Felicitări, Costică!

— Mulțumesc. Trebuie să joc mereu bine. Tinerii, când joacă slab, «au prins o zi slabă». Noi, «bătrânii», în schimb, dacă prindem o zi mai slabă, sintem considerați... terminați...

— Cum vezi returul?

— Sint optimist. Deși în «clasamentul final» al revistei SPORT avem locul patru, cred că vom mai putea urca un loc.

— Argumente?

— E mai multă mișcare în teren. În cadrul acestei mișcări mai rapide și MAI LOGICE, mă simt mai bine, pentru că pot anticipa mai bine.

— Am observat un suflu de contraatac la Steaua...

— Așa se pot valorifica mai bine calitățile jucătorilor noștri. Un Voinea, un Creiniceanu, un Sorin Avram sau un Pavlovici, puși pe fugă de noi, cei mai în vîrstă, de la mijlocul terenului, pot da rezultate bune. În legătură cu asta, cred că locul lui Raksi e în mijloc, lângă mine, la «elaborare».

— Cum vezi formula recentă a apărării?

— Cred că e cea mai bună. «Centralii», însă trebuie să joace mai strins. Pe acolo se perforază cu eficacitate maximă.

— Cum vezi returul în general?

— Pasionant.

— Vezi ceva jucători tineri ridicîndu-se?

— Jucătorii noștri sint mai buni decît echipele noastre.

— ??

— Creșterea lor valorică depinde în primul rînd de ei înșiși. Un singur exemplu. Voinea al nostru a muncit ca niciodată în iarna asta și saltul se va vedea...

— Crezi că depinde numai de ei?

— Nu. Antrenorii au și ei un rol deosebit. Din păcate, mulți dintre antrenorii noștri sint mult prea fericiți la victorie și mult prea nefericiți la înfringere. Asta îi e permis lui Tudorică, dar nu și omului pus să privească în perspectivă.

— Ce faci în retur?

— Am să încerc să dau totul. Deocamdată, însă, trăiesc febra de start ca acum zece ani. Și asta mă bucură imens. Înseamnă că nu am îmbătrînit...

STEAUA—DINAMO 2—1. De la stînga la dreapta: D. Nicolae, Nunweiler VI, Haidu, D. Popescu, Petescu (2), Nunweiler III și Hălmăgeanu. (Foto: STAN PETRE).

A DOUA LECȚIE A „STEGARILOR“

După acel frumos 4—2 obținut la capătul unui efort colectiv admirabil, care, după cum spuneam, a fost o adevărată lecție la adresa echipelor noastre, Steagul roșu a capotat dureros, servind, în schimb o a doua lecție, la fel de importantă.

Cînd a pierdut Steagul roșu?

Unii vor fi înclinați să explice insuccesul final prin «eclipsea» ultimelor zece minute de la Barcelona, cînd Espanol a obținut avantajul celor două goluri. Alții vor acuza superficialitatea apărării la primirea primului gol, în returul de la Brașov, la 4—2. După cum numeroși sint cei care pun totul pe seama barei lui Jenei, care ar fi putut lichida conturile fără cel de-al treilea joc. Dar, niciuna din aceste încercări de explicații nu rezistă.

Steagul roșu a pierdut întrecerea cu Espanol în minutul 91 al primului joc de la Brașov. Mai exact, în momentul «sortiilor». O dată «sortiții» cucerți, «ste-

garii» au considerat victoria lor drept definitivă. Iar în timpul care a mai rămas pînă la «baraj», nimeni (sau aproape nimeni) nu și-a mai pus problema unei posibile înfringeri. S-a așteptat în liniște împlinirea «actului de formalitate». Gîndurile s-au îndreptat spre Hannovera, locul probabil al «sferturilor», spre semifinala — din nou probabilă — și așa mai departe...

De-aici și pînă la paralizarea voinței la startul «barajului» n-a mai fost decît un pas. Pentru că, e greu de conceput decalajul valoric între Steagul roșu din februarie și cel din a doua zi a lui martie.

A doua «lecție» a «stegarilor» este aspră, dar extrem de binevenită, ea fiind utilă tuturor echipelor noastre...

În fotografie: Steagul roșu—Espanol 0—1. Carmelo respinge unul din multele, dar sterilele atacuri brașovene (foto: P. ROMOȘAN).

APĂRĂRILE AU (NU MAI PUȚIN) CUVÎNTUL!

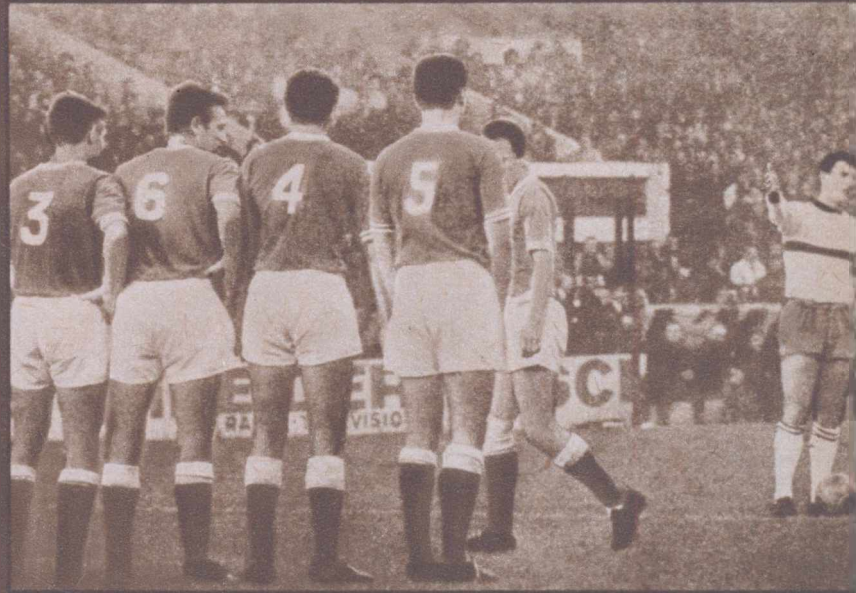
În ultima vreme circulă o vorbă: «Ehei, dacă am avea înaintasi centrali!» Această exclamație nu este, la urma urmelor, decît o invitație la pasivitate. Invocată lipsă de înaintasi centrali («scuteste») echipele de ambii, invitindu-le la... puțin.

Înainte de a vorbi, însă, de atac, e bine să admitem că organizarea și ermetizarea apărărilor se impun în egală măsură. Maxima veche «cea mai bună apărare este atacul» a cedat teren mult... Astăzi, echipele renunță tot mai mult la acțiunile hazardate, îngrijindu-se de... spatele frontului. Multe din necazurile echipelor noastre din prima categorie se datorează apărării dezorganizate. Fisura din apărare este mult mai gravă decît cea din atac. Scăderea de formă a lui Nunweiler III a determinat scăderea potențialului întregii echipe dinamoviste într-o măsură mult mai mare decît lipsa de sudură a perechii Ene-Frătilă. «Rocadele» nesfîrșite din apărarea Stelei explică limpede cele 11 puncte, fiind mult mai grave decît sterilitatea lui Voinea sau «eclipsa» lui Creiniceanu. Nenumărate sînt exemplele care demonstrează că tratarea superficială a jocului în apărare este fatală. Belgia a fost oprită din drumul spre Londra tocmai pentru că un înaintas impulsiv (Asparuhov) a trecut prin faimoasa «linie» așa cum Stan și Bran intrau cu mașina printr-o ușă de sticlă.

Apărarea întărită sau, mai exact, **ORGANIZATĂ**, este o necesitate. Unii spun că jocul nu mai e atît de frumos, dar asta e o afirmație indolentă. Fotbalul e un fenomen dinamic, cu o estetică dinamică. De ce oare trebuie să dăm verdicte, susținînd cu suficientă că frumosul înseamnă neapărat «vechiul joc vienez». Cu jocul ei frumos, Austria a ieșit din marele circuit al fotbalului. În ultima vreme se impune linia mai aspră, de luptă. Inter, cu apărarea sa intransigentă, e un exemplu.

Și mai e ceva... Această apărare organizată, fără fisuri, obligă la mai mult, la mult mai mult, pe înaintasi. Cînd trei sau chiar doi dintre ei sînt puși să muncească pentru patru, premiza autodepășirii este evidentă. La urma urmei, victoria noastră asupra Portugaliei este, de fapt, rezultatul eforturilor întregii echipe, dar în primul rînd consecința muncii teribile a lui Ghergheli și Popescu în slujba apărării, plus asalturile neîntrerupte ale lui Dridea și Badea, care au marcat — am putea spune — o reală modificare de optică în privința a ceea ce trebuie să facă un înaintas modern.

Iată de ce, acum, în prag de campionat, apărările au (nu mai puțin) cuvîntul. Un atac descoperit este egal cu zero. Un atac descoperit nu revizită nimic, chiar dacă cuprinde nume ca Augusto, Coluna sau Eusebio. Victoriile durabile se obțin prin creșterea coeficientului general de siguranță.

Aceasta nu este o invitație la rigiditate, ci o simplă sugestie. Trebuie să ținem seama de realități. Atacul cu orice preț, atacul **ORICUM** ține mai mult de **ARTĂ PENTRU ARTĂ**, fiind un fel de rețezire asupra morilor de vînt. E, în fond, «temeritatea» de a trimite cîtiva jucători de zahăr la atac, excluzînd posibilitatea că la un moment dat poate să înceapă ploaia.

Apărările, deci, nu mai puțin, au cuvîntul! Oricît ar părea de paradoxal, capacitatea ofensivă a unei echipe depinde de forța și organizarea apărării, așa cum înălțimea unui bloc turn depinde de rezistența fundației.

IMPRESII DIN ITALIA

DE VORBĂ CU ANTRENORUL C. CERNĂIANU

Antrenorul «petrolist» Constantin Cernăianu a petrecut o lună în Italia, împreună cu colegul său N. Dumitrescu de la U.T.A. și cu doctorul Stănescu... Într-un scurt interviu, Cernăianu oferă cititorilor noștri cîteva impresii din țara înflăcăratului calcio.

— Dacă se poate, un scurt itinerar...

— Roma (A.S. Roma + Lazio), Florența (Fiorentina), Milano (Milan + Inter), Napoli, Varese etc.

— Impresie generală?

— Interes enorm pentru fotbal.

— Jocuri urmărite?

— Lazio-Napoli 2—1, Varese-Fiorentina 1—1, Milan-Fiorentina 1—3 (în Cupa Italiei), Milan-Lanerossi 1—1, Lazio-Fiorentina 0—0, Napoli-Inter 0—0 (la televizor) și, în mod special, Bulgaria-Belgia la Florența.

— Cum se joacă?

— Rapid, economic, la rezultat. Cele mai spectaculoase echipe mi s-au părut Fiorentina (în primul rînd) și Milan. Inter are în cel mai înalt grad disciplina... spartană a rezultatului.

— Ar putea juca spectaculos?

— Ar putea, desigur, dar H.H. consideră că știe ce face. I-am văzut, într-o zi, la antrenament, jucînd «la două». De o parte Picchi, Suarez, Domenghini, Peiro, de cealaltă — Corso, Mazzola, Facchetti, Sarti și așa mai departe. Am asistat astfel la unul din cele mai mari spectacole fotbalistice. Un joc cum rareori am mai văzut. După antrenament, Herrera a anunțat cu seninătate că Suarez, Mazzola, Facchetti și încă «doi mari» nu vor juca a doua zi cu Lanerossi în Cupă, pentru că «nu consideră necesar». Nimeni n-a scos nici un cuvînt.

— Alte impresii...

— Multe... De pildă, perfectă funcționare a centrelor regionale de copii, ca să nu mai vorbim de marele centru de la Coverciano.

— Ce te-a impresionat mai mult în jocul echipelor?

— Spiritul de luptă al vîrfurilor de atac. Altafini la Napoli, Hamrin sau Morrone la Fiorentina, Sormani la Milano, Spanio la Roma, D'Amato la Lazio și, bineînțeles, Peiro, Domenghini la Inter. În urma lui Peiro și Domenghini se năpustește — acesta este termenul

— linia a doua, o veritabilă linie de trei sferturi, formată din «stele»: Jair, Mazzola, Corso, Suarez.

— Ce jucători ți-au plăcut mai mult?

— Suarez, bineînțeles. Un mare tehnician care, spre deosebire de jonglerul Corso, acționează pas cu pas în favoarea ansamblului. Rivera, în ciuda presei excepționale, nu mi-a făcut o prea mare impresie. Abuzează de artificii.

— Sivori?

— Un jucător care face tot ce vrea pe teren. La 30 de ani... Nu pot să-l omit pe suedezul Hamrin, care, la cei 32 de ani ai săi, este «cheia» Fiorentinei. În jurul lui se ridică o foarte valoroasă pleiadă de tineri, în frunte cu De Sisti...

— Ce-ar fi să-mi formezi o selecționată a jucătorilor văzuți?

— Să încerc. În poartă, Albertosi de la Fiorentina. **Libero**: Maldini (Milan). (Îmi place mai mult decît Picchi). Cei trei fundași: Rogora (Fiorentina), Ferrante (Lazio) și Facchetti (Inter). Linia de mijloc: De Sisti (Fiorentina), Suarez și Corso (Inter). În față: Hamrin (Fiorentina), Lodetti și Sormani (Milan).

— Spuneai că ai văzut meciul Bulgaria-Belgia. Cum a fost?

— Bulgarii au cîștigat absolut meritat. Au avut și două bare. Belgienii au pierdut datorită apărării în linie. M-a surprins neplăcut uniformitatea și, aș spune, monotonia jocului belgienilor. Un Van Himst și un Jurion se pierd în această echipă care a «tocit» prea mult una și aceeași schemă.

— Și acum, două vorbe despre Petrolul...

— În iulie, cu cea mai mare plăcere...

În fotografie: San Siro fierbe... Atacă Inter!

Paginile de fotbal:
IOAN CHIRILĂ

Ș.S.E. 2 București — pentru a doua oară consecutiv câștigătoare a «Cupei Sportul popular» la handbal. De la stînga la dreapta, rîndul de sus: Aurica Sîntmăreanu, Mariana Niță, Iuliana Toprlan, Elena Savu, Alexandra Ion. Rîndul de jos: Iuliana Ianaridu, Ștefania Oancea, Elena Mendoiu, Agripina Harghel, Aurelia Butan (căpitana echipei), Elisabeta Diaconu.

ELEVELE LA... ÎNĂLȚIME

Am fost întrebat ce mi-a plăcut mai mult la turneul final al «Cupei ziarului Sportul popular» la handbal, disputat la Cluj. Am stat să mă gîndesc. De fapt mi-a plăcut totul. Și nu numai mie. Începînd cu jocurile, de un nivel tehnic care a întrecut toate așteptările, continuînd apoi cu spiritul de luptă al fetelor, de-a dreptul excepțional, și încheind cu impresiile culese din discuțiile purtate cu unii dintre antrenori, totul a venit să mă bucure, să-mi întărească convingerea că handbalul nostru și-a înălțat edificiul pe temelii solide. Că putem spera la o grabnică reabilitare a handbalului feminin pe plan mondial.

Astăzi, în majoritatea școlilor din țară, se practică un handbal de calitate, iar fetele îndrăgesc această disciplină în proporție de mase. Ne-a dovedit-o și competiția la al cărei act final am asistat. Patru echipe s-au prezentat în orașul de la poalele Reteacului ca să-și dispute intimitatea: Ș.S.E. Petroșani, Ș.S.E.1 București, Liceul 2 Brașov și Ș.S.E.2 București. În afara ultimei echipe, calificată direct în finală ca urmare a victoriei pe care a reperat-o în ediția a 8-a a acestei competiții, în rest toate celelalte reprezentative au trecut prin mari emoții în drumul lor spre Cluj. Ș.S.E. Petroșani, de pildă, a eliminat din preliminarii pe Ș.S.E. Bistrița și Liceul nr. 4 Timișoara. Pe timișorence le-a învins cu 11—9, dar după o partidă dramatică. La sfîrșitul celor două reprize rezultatul a fost: 8—8. Au urmat două reprize a 3,5 min. și, din nou egalitate: 9—9.

Abia după cea de a doua prelungire handbalistele din Petroșani fixează scorul la 11—9. A doua echipă finalisă, Ș.S.E.1 București, a eliminat în preliminarii pe Ș.S.E. Craiova, pe Liceul nr. 2 Iași și echipa Ș.S.E. Constanța, e drept în urma unor jocuri mai puțin emoționante, dar nu și ușoare. În fine, echipa liceului 2 Brașov, a treia finalisă, și-a făcut drum în plutonul fruntașelor după ce a dispus de Ș.S.E. Sibiu, de Ș.S.E. Ploiești și de Ș.S.E. Tg. Mureș, echipe puternice și care și-au apărât șansele cu o tenacitate demnă de admirat.

Și acum, să vedem ce-a fost la Cluj. Toate cele patru echipe a căror calificare am prezentat-o sumar au intrat pe teren hotărîte să nu precupețească nici un efort pentru a aduce victoria școlilor pe care le reprezentau. Aceasta s-a văzut chiar de la primul meci, în care handbalistele din Petroșani le-au ținut în șah pe brașovenice timp de 34 de minute. La pauză petroșenencele conduceau cu 3—2, iar cu 6 minute înainte de finalul reprizei secundă, scorul era 5—5. Acesta a fost primul meci. Vom trece peste celelalte, deși nu au fost mai puțin lipsite de interes, și ne vom opri la ultimul. Acela dintre Ș.S.E. 2 București și Liceului 2 Brașov. A fost un joc care a avut darul să entuziasmeze. Încheiat cu un rezultat de egalitate: 10—10, acest joc le-a adus pe cele două formații la egalitate de puncte și în clasamentul final al competiției. Pentru decer-

narea trofeului a trebuit să se recurgă la un al doilea clasament, acela al mediei de vîrstă al celor două echipe. A cîștigat Ș.S.E.2 București cu un minus de numai trei zile!

Din punct de vedere tehnic jocurile s-au desfășurat, în majoritatea lor, la înălțime. Am văzut combinații frumoase, cu pase reușite, cu aruncări din săritură, cu elan de pași, cu aruncări specifice pe posturi. Ne-au plăcut portările și în special *Elena Coca* (Brașov) și *Angela Ciulavru* (Petroșani), pentru intervențiile lor, de cele mai multe ori reușite. Am fost plăcut surprins de inepuizabila vigoare a *Lucreției Neagoe* de la Brașov, golgetera turneului (16 puncte marcate), de dirzenia *Marii Domșa* de la Petroșani, care juca și plîngea pe teren atunci cînd ea sau o colegă de-a ei greșea o pasă sau o aruncare la poartă. Mi-au plăcut și *Aurelia Butan* și *Mariana Niță* de la Ș.S.E.2 București. Prima — pentru intervențiile și pătrunderile reușite pe semicerc, iar a doua — pentru talentul și experiența pe care le-a dovedit în ciuda vîrstei fragede. *Mariana Niță* a fost cea mai tînără jucătoare a turneului. Are doar 13 ani, este pionieră și elevă fruntașă în clasa a 7-a.

Au mai fost aplaudate extremele *Paula Anghel* și *Ileana Nedelcu* (Ș.S.E.1 București) pentru viteza lor de deplasare și aruncările spectaculoase din plonjon. Și toate aceste fete, pe care le-am amintit, nu sînt decît cîteva din numeroasele handbaliste tinere care, prin comportarea avută,

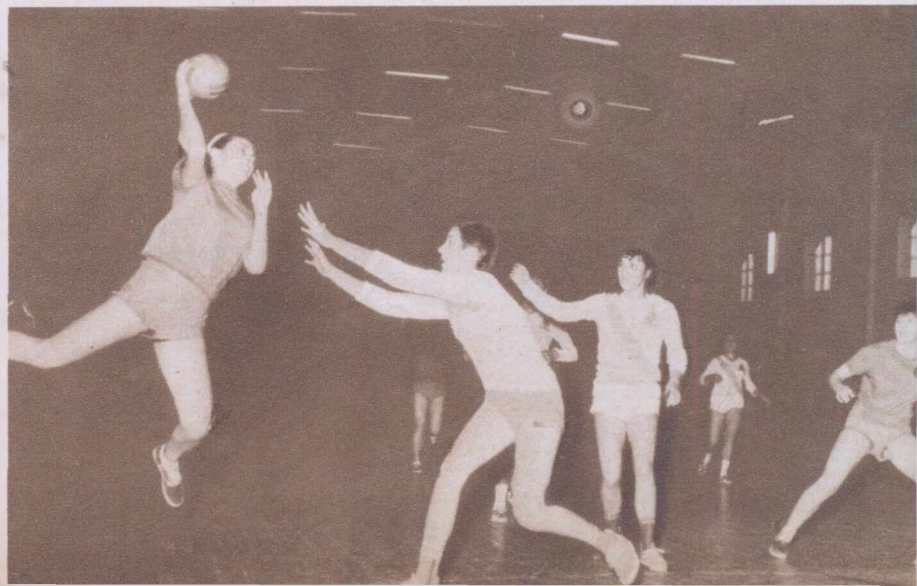
Mariana Niță, mezina turneului și un autentic talent al Ș.S.E. 2 București.

Golgetera turneului, Lucreția Neagoe, «bombardiera» Liceului 2 din Brașov.

Aspect din partida Liceul 2 Brașov — Ș.S.E. 2 București: 10 — 10 (brașovencele în tricouri de culoare închisă).

„În loc de 1,66 m
putea fi 1,74 m!”

Cu câteva ore înaintea meciului decisiv, protagonistele competiției au pășit hotelul cu o destinație necunoscută. Necunoscută este un fel de a spune, deoarece fotoreporterul nostru Aurel Neagu le-a descoperit fără dificultăți. Pe fetele de la Ș.S.E. 2 București le-a întâlnit printre frunzele impunătoare ale palmierilor de la tropice din... vestita grădina botanică din Cluj. Plimbare inspirată: desțindere plus instruire...

...le-a descoperit și pe handbalistele de la Liceul 2 Brașov — prin sălile Muzeului de artă din Cluj. O rază de soare aruncată de bliț și Elena Coca, Olimpia Armancu, Florica Agapescu, Mariana Pepene, Ana Modorcea, Lucreția Neagoe, Elena Postelnicu, Rodica Britotă, Elena Secleanu, Elisabeta Aftenie și Marcela Oțelea au fost surprinse admirând compoziția în bronz a lui Ion Vlad: țărân din Făgăraș.

au dovedit că posedă frumoase calități și că au mari posibilități de a veni să îngroașe rindurile handbalistelor noastre frunțate.

Faptul, de altfel, nu trebuie să surprindă. Voi aminti doar că unul dintre antrenorii celor patru echipe și anume Dumitru Popescu-Colibași de la Liceul 2 Brașov a dat lotului reprezentativ al țării pe Ana Botan, Maria Constantinescu, Mora Windt, Juliana Nako, Rodica Floroianu și încă alte numeroase jucătoare care ani în șir au făcut cinste culorilor țării în întâlnirile internaționale pe care le-au susținut. Antrenorul brașovean continuă să lucreze cu noua promoție de handbaliste la fel de intens și de atent,

asa cum s-a obișnuit să o facă întotdeauna. Experiența sa, ca și a celorlalți antrenori, este o garanție că și actualele eleve vor fi în stare, nu peste mult timp, să urce cele mai înalte trepte ale măiestriei sportive. Da, handbalul nostru feminin se va redresa, și optimismul nostru se bazează nu pe simple impresii, ci pe fapte.

G. ȘTEFĂNESCU
Foto: A. NEAGU

Fază din partida Liceul 2 Brașov — Ș.S.E. Petroșani: 8 — 5 (fetele din Petroșani au tricouri în dungi).

Intr-unul din numerele trecute ale revistei noastre relatam despre eleva Erica Stoenescu din Alexandria, una din speranțele noastre la săritura în înălțime, și-l întrevădeam pentru acest sezon athletic 1,70 m (cea mai bună performanță a sa fiind, la ora actuală, în aer liber de 1,62 m, la Poiana Brașov în 1965). Luna trecută, la concursul de sală, rezervat juniorilor, Erica Stoenescu a realizat 1,66 m, și era cît pe-aici să obțină 1,70 m, dar în cădere a doborât ștacheta. Am vorbit, recent, cu cea mai bună performeră din regiunea București:

— Dragă Erica, ai reușit în sala Floresca un rezultat excelent pentru început de sezon și pentru nivelul cunoștințelor tale tehnice. Spune-mi, te rog, dacă procesul de acumulări tehnice ar fi început mai demult, la ce înălțime ai fi ridicat ștacheta în luna februarie?

— Am mai spus și repet: am debutat în atletism la Giurgiu, în 1964, cu o săritură de 1,35 m. Pînă în 1965, la Cluj, în august, cînd mi-am ridicat recordul personal la 1,61 m, nu am folosit decît cel mai primitiv stil, acela prin pășire. Nu putea fi vorba de nici un fel de antrenament special, așadar. Dar, am început să fiu în centrul atenției unor antrenori. Astfel, antrenorul lui Serban Ioan, prof. Gheorghe Stănescu, m-a luat în pregătire, impunîndu-mi stilul modern, rostogolirea ventrală. Din păcate însă, odată cu noul stil, antrenorul mi-a cerut să schimb piciorul de bătaie: de pe dreptul, pe stingul; dînsul nu-mi putea demonstra «ventrala» decît cu bătaie pe stingul. Noul stil mi-a adus un progres de 1 centimetru. Dar nu numai noul stil, ci și pregătirea generală și specifică...

— Un progres care, am impresia, te nemulțumește, deși reprezintă norma de maestră a sportului. Dacă nu ți-ai fi schimbat piciorul de bătaie?

— Piciorul puternic este dreptul. Cu el, avînd aceeași pregătire, putem realiza în această iarnă, de pildă la sală, în loc de 1,66 m chiar 1,74 m, adică înălțimea mea. În orice caz, voi folosi, în continuare, piciorul sting pentru bătaie, pînă la sfîrșitul anului. La iarnă, noul meu antrenor, maestrul sportului prof. Constantin Dumitrescu, va încerca să-mi redea bătaia pe piciorul drept. În acest fel, speranțele mele pentru Jocurile Olimpice din Mexic vor crește și mai mult, și, odată cu ele, aș vrea, să crească și înălțimea ștachetei!

*

Eleva Erica Stoenescu este unul din cele mai bune exemple în ceea ce privește masa de școlari din sînul căreia se ridică talente. Dar calitățile sale fizice, ambiția și optimismul ar fi ajutat-o să progreseze în aceeași unitate de timp cu mult mai rapid, dacă nu s-ar fi produs acea greșeală inițială: schimbarea piciorului de bătaie. Actualul ei antrenor își dă și el seama de acest lucru:

— Erica va asalta abia la anul înălțimile la nivelul adevăratelor sale posibilități. Dacă ar reveni acum la piciorul drept, care și-a pierdut din forță, Erica nu ar mai putea spera să participe la «europenele» de la Budapesta. Drumul spre Mexic, Erica trebuie să și-l înceapă de la anul, cu piciorul drept de bătaie.

Erica Stoenescu a progresat cu «ventrala» pe piciorul sting. Dar ea susține că și cu «pășire», pe piciorul drept, ar fi putut progresa, chiar mai mult. Atunci cum rămîne cu menirea stilului? Stilul nu trebuie să înfrîneze posibilitățile, calitățile, ci trebuie să le ajute. În convorbirea avută, Erica Stoenescu mi-a declarat:

— Cea mai mare emoție și cea mai mare nesigurantă le simt în clipa bătăii. La ora actuală piciorul drept mi-a fost... instrăinat. Cu toate acestea il... revindic, chiar dacă marea majoritate a săritorilor folosesc bătaia pe piciorul sting.

*

Erica Stoenescu este unul din cele mai bune exemple care demonstrează că metodică și stilul trebuie să fie adaptate calităților sportivului, și, niciodată, invers.

HORIA CRISTEA

MAGAZIN

Sportiv

DIVERTISMENT MUZICAL

O nouă formație de muzică ușoară? Nicidcum. Asistăm doar la un divertisment muzical organizat de cunoscutul ghitarist Gioni Dimitriu, un mare iubitor al sportului și, bineînțeles, al sportivilor. Hilde Lauer, Andrei Igorov și Ecaterina Iencic (dreapta), trei dintre marii noștri performeri, în trecere pe la Poiana Brașov, au petrecut o după amiază foarte plăcută în compania veselului cântăreț de muzică ușoară.

PRIETENIA „AURULUI“ ȘI „ARGINTULUI“

În ciuda rivalității sportive de neîmpăcat dintre înotătoarele Christine Caron (Franța) și Cathy Ferguson (S.U.A.), ele rămân bune prietene. Fotografia din dreapta ne-o dovedește. Christine, cu temperamentul ei tipic francezesc, a... uitat înfringerea de la Tokio și rîzind voioasă își îmbrățișează rivala. Cathy, însă, mai rezervată, pare că se gîndește, în primul rînd, la «dificultățile» pe care prietena ei franceză i le va face la viitoarele întreceri.

ȘI TOTUȘI...

Datorită ultimelor sale rezultate, jucătorul american de tenis Arthur Ashe (în fotografie), originar din orașul Richmond (Statul Virginia), poate fi socotit racheta nr. 1 a sportului alb american. În ciuda acestui fapt, lui Ashe i se întîmplă un lucru de necrezut: nu poate juca pe terenurile din orașul său. Cauza? Culoarea pielii sale (!!). Ashe este negru și în Virginia mai sînt încă în vigoare odioasele legi rasiale.

ÎNCĂ NU-I TÎRZIU..

Ultima zăpadă suportă cu... stoicism atacul razelor de soare. Dar, sus, la munte, se mai poate schia încă. Cei care se despart cu regret de «sezonul alb», profită din plin de aceste ultime zile de iarnă. Schiurile nu au fost încă abandonate. Dimpotrivă, multe perechi mai călătoresc spre virfuri. Iată doi dintre îndrăgostiții sporturilor de iarnă, urcînd cu telefericul spre Clăbucet (Predeal). Dacă vă tentează și pe dumneavoastră, nu pierdeți timpul. S-ar putea ca zăpada să nu vă mai aștepte...

Foto: OCTAVIAN RĂDULESCU

CUNOȘTIINȚE VECHI

Vestitul portar spaniol Ricardo Zamora (în dreapta) și nu mai puțin cunoscutul lonică Bogdan își string mîinile. Deși nu s-au întîlnit nici o dată pe terenul de fotbal, cei doi maeștri ai balonului rotund din deceniile trecute mențin o prietenie și o simpatie veche. Ambii însă au cite un regret. Zamora că nu i-a putut dovedi lui Bogdan cît de greu se înscriu golurile, iar Bogdan că nu a avut prilejul să-i demonstreze contrariul...

CELE DOUĂ LARISE

În stînga, multipla campioană olimpică Larisa Latinina, una din stele de primă mărime care au strălucit pe firmamentul gimnasticii mondiale; în dreapta, școlărița Larisa Petrik, în vîrstă de 15 ani. La ultima ediție a campionatelor de gimnastică ale Uniunii Sovietice, cele două Larise au fost rivale. La sfîrșitul concursului surpriza a fost generală: eleva a cucerit titlul de campioană absolută, iar Latinina s-a mulțumit doar cu... locul doi. De atunci, la antrenamente cele două Larise sînt nedespărțite. Se pare că medaliata cu aur a Jocurilor Olimpice de la Melbourne, Roma și Tokio își pregătește acum urmașa la podiumul olimpic.

PATINAJUL NU E O PROBLEMĂ

...chiar pentru o debutantă, atunci când ea se numește Vera Ceaslavska! Evident, după ce a făcut sute de asemenea «cumpene» pe birnă și la sol, cea mai bună gimnastă a J.O. de la Tokio reușește perfect această figură și pe gheața patinoarului. Titlurile mondiale și europene de patinaj artistic sînt în pericol?... Să nu ne pripim cu acest semnal de alarmă. Peggy Fleming și Regine Heitzer se pot odihni liniștite pe laurii cuceririi, dar și ele vă vor spune că — pentru a ajunge la perfecția execuțiilor lor la figurile libere — au cheltuit multe ore în fața aparatelor de gimnastică, sportul complementar nr. 1 al patinajului artistic.

— La al șaselea semnal va fi ora 18..

Desen de ION DOGAR-MARINESCU

ȘTAFETA RECORDMANĂ MONDIALĂ

Cine sînt acești patru reprezentanți ai «cocoșului galic» și care este motivul veseliei lor? Probabil că mulți dintre iubitorii atletismului l-au recunoscut, cel puțin pe primul din stînga, care nu este altul decît recordmanul mondial, francezul Michel Jazy. Ceilalți trei sînt colegii săi Wadoux, Nicolas și Verwoort din ștafeta de 4 x 1500 m. împreună cu care a stabilit recordul lumii la această probă (14'49"). Obiectul pe care îl țin cu toții în mînă este «ștafeta recordmană mondială».

CAMPIONATELE MONDIALE DE HOCHEI PE GHEATĂ, care au loc în Iugoslavia, sînt în plină desfășurare. Oare cine va cîștiga titlul la această ediție? Va reuși reprezentativa Uniunii Sovietice — pe al cărei căpitan îl putem vedea în fotografia de sus împreună cu trofeele ultimei ediții a mondialului — să-și păstreze titlul de campioană mondială?

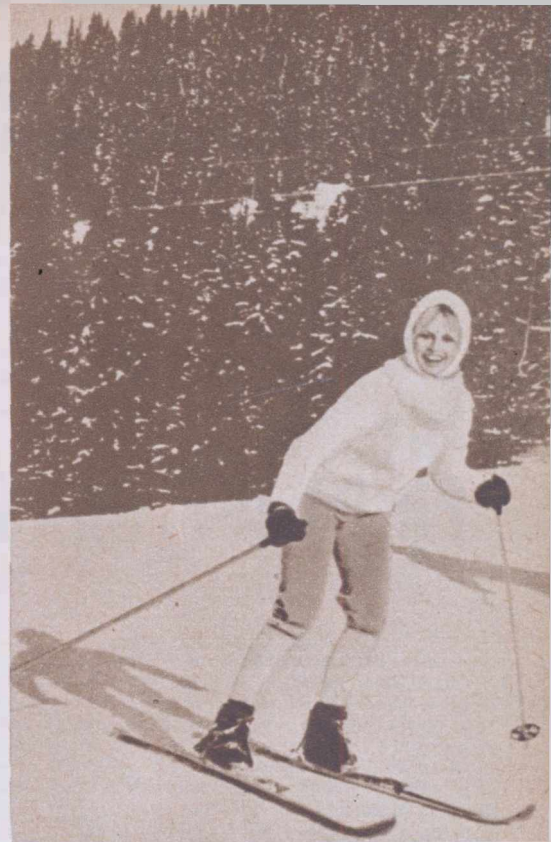
La ora cînd apar aceste rînduri, campionatul e pe terminate, așa că răspunsul îl vom avea peste numai cîteva... ore.

În imaginea de jos, vă prezentăm trei dintre marile «vedete» ale hocheiului pe gheață: canadianul S. Martin încadrat de frații Maiorov (U.R.S.S.).

LACRIMILE SOȚIEI

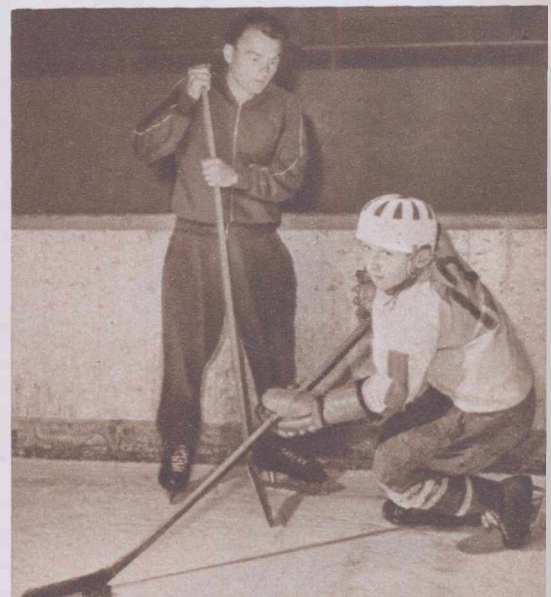
Marie Yvonne, soția scrimerului francez Jean Claude Magnan, e una dintre cele mai pasionate spectatoare ale concursurilor la care, bineînțeles, participă și soțul ei. Pînă aici, nimic deosebit. Yvonne nu este însă o spectatoare obișnuită. Ea e «prinsă» atît de mult de tensiunea întrecerii, încît, la fiecare victorie a soțului, izbucnește în plîns. După cum se poate vedea din fotografie, campionul lumii la floretă, deși are de-a face cu lacrimi de bucurie, face... totul pentru a le opri.

B.B. ÎNTR-O POSTURĂ NEOBIȘNUITĂ...

Ați ghicit desigur cine e frumoasa din fotografie? Dacă nu, să vă ajutăm noi: este cunoscuta actriță franceză de cinema Brigitte Bardot, care în orele libere «flirtează» cu schiul. «Ador schiul — spune ea — pentru că îmi menține tinerețea!»

SECRETUL PERFORMANȚEI

Un viitor campion? S-ar putea. Antrenamentul de hochei pe gheață din fotografia alăturată are loc pe unul din patinoarele artificiale ale Cehoslovaciei. Antrenorul J. Kostka, pe post de... adversar, a fost depășit cu multă măiestrie — după cum se poate vedea — de către unul dintre copiii pe care îi pregătește. Atenția permanentă acordată tinerei generații explică frumoasele performanțe obținute pe plan internațional de către hocheiștii cehoslovaci.

CURIOZITĂȚI RIMATE

Fostul rugbist francez Amedee Domenech a devenit actor de cinema.

Acest rugbist ce altă dată Era celebru-n multe țări, Poate juca și-un rol de față Că-i priceput la... transformări.

Dentistul american W. Jacobs deține o colecție unică de muloaje a pumnilor de la vre-o 80 de boxeri celebri.

Nu cutează să-l provoace La bătaie nici cei bravi Că el, de un timp încoace, Are niște... pumni grozavi.

Schiul în țara lui FRIDTJOF NANSEN

Oslo, februarie 1966. Sportivii norvegieni cuceresc cinci titluri mondiale la schi. Privind clasamentele generale ale campionatelor, se poate spune că probele nordice sînt cu adevărat o specialitate norvegiană. Gjermund Eggen, Björn, Wirkola și colegii lor de echipă au confirmat speranțele celor 3 400 000 de compatrioți, dominînd cu autoritate atît probele de fond, cît și săriturile. Pentru federația țării gazdă selecționarea a ridicat mai multe probleme decît concursul însuși, căci, după cum ne asigură presa norvegiană,

toți locuitorii acestei țări sînt schiori. Afirmatia se pare că este actuală de 4 000 de ani încoace, omul pe schi constituind subiectul preferat și al artiștilor plastici preistorici. Dovadă — gravurile de pe pereții peșterii Rödöy. Acum 2 500 de ani, meșteșugarii norvegieni confecționau schiuri care au rezistat milenilor. Cîteva exemplare pot fi văzute și astăzi în muzeele peninsulei. Baladele populare ni-i înfățișează pe vikingi nu numai ca buni navigatori, ci și ca excelenți schiori.

Apărut ca mijloc de deplasare în condițiile climei aspre, schiul se afirmă treptat ca o importantă posibilitate de întărire a organismului. De aici pînă la activitatea sportivă mai era un pas. În 1777 are loc prima competiție de schi (fond și coborîre) rezervată militarilor. Pentru civili, primul concurs se organizează în 1843, la Trombo.

Acum o sută de ani, la Morgedal, Sondre Nordheim fabrică primele schiuri cu legături fixate în jurul călcîiului, punînd astfel bazele schiului modern. Nordheim folosea în acest scop rădăcini de mesteacăn suple dar rezistente, care îl scuteau pe sportiv de emoțiile pierderii schiurilor. Începînd cu anul 1866, în Norve-

gia se organizează competiții anuale, care se bucură de un mare interes și de o largă participare. Tot mai mulți sînt cei care se dedică cu pasiune antrenamentelor și concursurilor, unii dintre ei reușind performanțe încă neegale. Olav Jaaland, cîștigătorul «Cupei combinate nordice» din 1902, este unul din cei cinci exploratori care, împreună cu Amundsen, au descoperit Polul sud. Lauritz Bergendhal, regele schiului norvegian, cîștigă șase ani consecutiv cursa de 18 km și combinata nordică (1910 — 1915), iar cursa de 50 de km în 1909, 1910, 1913 și 1915. În Norvegia sportul acesta se transmite din tată în fiu, ca un talisman de sănătate și destindere. Familii întregi au rămas celebre prin rezultatele sportive deosebite obținute. Timp de 20 de ani probele de sărituri au fost specialitatea fraților Ruud. Cel mai mare, Sigmund, cucereste titlul mondial în 1929. Birger devine campion mondial în 1931, 1935 și 1937, cucerind totodată medalii olimpice de aur în 1932 și 1936. Mezinul Asbjorn se dovedește cel mai bun la campionatele mondiale din 1938, la numai 18 ani.

După război, schiorii norvegieni sînt din nou prezenți la startul marilor întreceri internaționale, apărînd cu cinste faima cucerită de înaintașii lor. Acasă, cei care nu au posibilitatea să reprezinte țara se antrenează pentru ei, pentru plăcerea schiului, pentru sănătatea ce o oferă sportul. În jurul orașului Oslo, în fiecare duminică de iarnă, sute de mii de schiori invadează cei 1 000 km pătrați de pădure. Anual se organizează o competiție de fond de mare popularitate pe străzile capitalei. 500 de km mai la nord, la Trondheim, cele 50 de trambuline se dovedesc neîncăpătoare pentru amatorii de sărituri din localitate. (Wirkola, dublu campion mondial la sărituri, este originar din Trondheim). În întreaga Norvegie cuvintele lui Nansen — «Schiul este sportul sporturilor» — constituie cea de a 11-a poruncă. La ieșirea din școli, fabrici, instituții, oamenii se îndreaptă cu miile spre pîrțile de schi, făcînd din îndeminarea lor în acest sport o chestiune de onoare. Cele cinci medalii de aur cucerite recent la Oslo sînt incununarea firească a eforturilor perseverente ale unui întreg popor pentru desăvîrșirea măiestriei sportive, pentru întărirea sănătății și dezvoltarea organismului.

RUXANDRA MARINESCU

2

1. La Holmenkollen concurenții la sărituri au evoluat în fața unui public competent și entuziast: cei o sută de mii de spectatori reprezentau tot atîția schiori.
2. Fridtjof Nansen în 1890.
3. Bunicii campionilor de azi.
4. Schiul alpin a luat naștere tot la Morgedal («slalom» este cuvînt norvegian). Arild Holm, din fotografia alăturată, va fi unul dintre reprezentanții Norvegiei la Portillo.

3

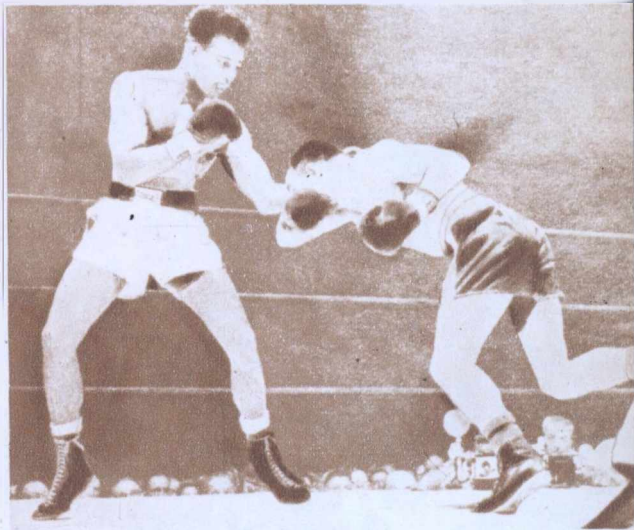

4

1

30 de ani pe ring cu RAY SUGAR ROBINSON (II)

Ray Sugar Robinson (în stînga) luptînd cu Mitsos Grispas, un boxer despre care se va povesti în numărul viitor.

După două luni de antrenament, pentru a câștiga rezistența, mă băteam cu eți mai grei cu 10 — 15 kg decît mine. Împlinisem 15 ani cînd am susținut ma partidă oficială ca amator. Adversarul meu, un irlandez arțăgos și dur, se putea compara cu băieții de la sala noastră. Veniseră să asiste la acest ci mama și surorile mele. În prima repriză omul din față m-a plimbat prin te colțurile ringului. Și treaba mergea destul de prost, cînd deodată privirea a a întîlnit-o pe cea a mamei. Licărul de spaimă din ochii ei a stîrnit în mine oînță ce părea adormită. Din acel moment am știut că nu trebuie cu nici chip să pierd. M-am bătut în celelalte două reprize cu o disperată ardoare. Pînă la urmă am învins la puncte. Cele 9 minute mi se păruseră o eternitate.

Poate mulți au crezut că «faimoasa carieră a lui Ray Sugar Robinson» s-a scut dintr-un debut fulminant. Realitatea este că ea a început cu această odestă, ba chiar penibilă victorie.

Ea a fost, însă, suficientă să-mi dea încredere în propriile puteri. Încrederea it de necesară celui care întinde sus de tot. Pentru mine sala lui Gainford venise o a doua casă. Bătrînul negru îmi era nu numai antrenor, dar și un de tată, pentru că pe al meu îl pierdusem. Îi spuneam «Big one» și atunci îmi punea palma lui lată și caldă după ceafă. Lucram împreună în fiecare ceasuri întregi. Puneam mare preț pe jocul de picioare. Mișcarea în ring eschivele sînt esența adevăratei arte a boxerului — spunea Gainford. În ring ebule să te miști mereu, chiar dacă o faci lent. După o geometrie pe care simți tu, și pe care adversarul să n-o întuiască prea repede. Cine nu are acest nț al ritmului, cine stă țepăn ca un buștean și nu știe să-și păstreze echil-brul în diferitele faze ale luptei, acela se va descurca foarte greu.

...Progresam repede și eram nerăbdător să urc pe ring, să fac meciuri în ile mari, cu public mult. Dar George nu se grăbea. Prudența lui a fost salu-ră într-un fel. Vrei să boxezi — îmi spunea — dar nu știi încă să dai ca lumea oșeul și sări în sus ca o capră.

«Big one» mă ducea la mai toate galele ce se disputau în orașelele din jurul ew-Yorkului. Nu aveți bine decît privindu-i și pe alții, mă dădăcea el. Într-o ară eram împreună la Waterbury, o mică localitate din Connecticut. Măi imăsese cîteva minute pînă la primul sunet de gong. Lipsea însă un boxer e 60 de kilograme. Organizatorul îl zări pe Gainford și-l întrebă dacă n-ar putea i-l scoată din incurtură. Într-o clipită am înțeles. Era vorba de mine. George adu din cap în semn de aprobare. Eu i-am strîns mîna cu putere. Nu aveam isă la mine licența. Gainford căută printre spectatori și găsi un boxer care e numea Ray Robinson, un tînar care fusese la el în antrenament. Cu licența l numele acestui băiat am urcat pe ring. În 5 minute, adversarul meu, un ita-an bătăios, era knock-out!

De atunci nu s-a mai auzit de Jack Walker Smith. În seara aceea s-a născut ay Robinson. Am păstrat pentru totdeauna acest nume. Dar de ce și Sugar? ală cum s-a întîmplat. Din ziua cînd am cîștigat meciul acela, la Waterbury, ublicul a început să mă simpatizeze. Mă duceam deseori să boxez acolo. Într-o ală l-am făcut K.O. pe adversarul meu printr-un frumos «un-doi» la cap. După rărerea celor competenți, asta amîntea de stilul marelui Henry Armstrong. urios să aște amănunte despre mine, un reporter l-a întreat pe Gainford: Cine e tînarul acela cu pumnul atît de tare și chipul atît de blind și dulce? Gainford coase atunci această exclamație: «Dulce? Nici nu știți. E un băiat de zahăr». (Sugar a limba engleză). Și lată cum Jack Smith, lustritorul de ghetă din Harlem, și găsi numele care, nu peste mult timp, avea să scapere cu litere de foc pe afilele de la Madison Square Garden: Ray Sugar Robinson.

Ca amator, l-am bătut zdravăn pe Willie Pep, mai tîrziu campion mondial la pană, omul care l-a făcut multe zile fripte francezului Famechon. Pep avea o asemenea reputație la New-York încît cei care mizaseră pe el au crezut că nu poate fi vorba decît de un aranjament. Eram nevinovat. Fusesem mai tare. Ziarele au început să vorbească de un negru care merge pe urmele lui Arms-trong.

Gainford lucrase încet, dar bine. Din 85 de meciuri oficiale (toate cîștigate) invinsesem în 69 prin K.O. — 44 în prima repriză. În 1939 am cîștigat «Mănușa de aur» la categoria pană, iar în 1940 — la «semimijlocie». Îmi formasem un stil. Învătasem multe din secretele ringului. Nu mai eram slăbănogul de odinioară. Marșurile, alergările prin parcuri, antrenamentul, făcuseră din mine un atlet. Duceam o viață ordonată. Nu fumam, nu beam. În perioada aceea, niciodată nu mă culcam după ora 10. Jucam base-ball și golf. Îmi plăcea gol-fu, pentru că acest joc îmi arăta că o lovitură bună, cînd ajunge la țintă, tre-buie să atingă maximum de viteză și forță.

Mă simțeam puternic, pregătit să întîlnesc pe cei mai valoroși boxeri ai Americii. Dar de lansat un tînar în boxul american nu era ușor. Nu mi se dă-deau meciuri. Gainford era un antrenor bun, însă cînstit și sărac. În sîrșit, un negustor de bere din New-York, mirosind o afacere, se declară gata să mă ia sub oblăduirea lui. Să mă lanseze. Se vede că l-am inspirat și încredere ca boxer. El a reușit să mă înscrie pe afiș la Madison Square Garden, într-un meci cu Joe Echeverria. Era un mexican destul de solid. Meciul, pe distanța de 4 reprize, n-a durat decît două. Am cîștigat ușor. Am revenit din cabină să asist la meciul cel mare al galei, care îl opunea pe Henry Armstrong lui Fritzie Zivic. În joc era titlul american la semimijlocie. După Louis, Armstrong era boxerul care-mi plăcea cel mai mult. Nu numai pentru că era singurul care cîștigase în același timp titlul mondial la trei categorii (pană, ușoară, semimijlocie), dar mai ales pentru felul său fascinant de a boxa. Tehnica sa era uluitoare. Și totuși, în seara aceea favoritul meu a pierdut. Era către sîrșitul carierei. În-tr-o zi va trebui să-l întîlnesc eu pe acest Zivic, mi-am zis, jurîndu-mi să-l revan-șez pe Armstrong.

Două meciuri în 4 zile. La 7 octombrie, 3 zile după meciul de la Madison Square Garden, Silent Shephard se «culca» la sîrșitul reprizei a doua. Meciul următor a fost însă o lecție bună pentru mine...

adaptare de I. GOGA

(va urma)

Durabil, comod, elegant
I.P.S. SPORT - Reghin

Regiunea Mures Autonomă Maghiară, str. Mihai Viteazu nr. 19-21, telefon 12-339 pune la dispozitia cum-părătorilor prin magazinele de specialitate sau cu raioane de materiale sportive:

● bocanci pentru turism ● bocanci schi popular ● bocanci schi Poiana ● bocanci schi Bucegi ● bocanci schi Campion ● bocanci schi fond ● ghetă ciclism îm-blănite ● ghetă patinaj artistic ● ghetă hochei ● ghetă box.

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. Ranefti.

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteli

43.806

Lei 2,50

PREDEAL 1966

Francezul **LEO LACROIX** (medalie olimpică de argint în proba de coborire la J.O. din 1964—Innsbruck—Austria), și-a etalat din nou, la 2 ani interval, calitățile de mare schior. Fotografia ni-l arată într-o spectaculoasă atitudine în timpul probei de slalom special ocazionată de «internaționalele» de schi ale României, de la Predeal și, totodată, ne confirmă și unul din atributele care l-au adus în virful piramidei: voința neclintită de a-și învinge adversarii, de a învinge zăpada, de a-și învinge frica (da, da, «alpinii» au parte și de așa ceva!), de a învinge duritatea extraordinară a antrenamentului. Pe scurt — voința de a se învinge pe sine. Poiana și Predealul i-au prilejuit o adevărată demonstrație în cadrul «internaționalelor».

Foto: **PAUL ROMOSAN**

SPORT